

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 25, NR. 663, NOIEMBRIE 2022

Editorial

Avem nevoie de iubire...

În toate cele patru anotimpuri ale anului (fiecare cu specificul său), natura ne răsfață cu atâta frumusețe și măreție! Din păcate, în zbuciumul nostru de fiecare zi, nu le observăm. Nu avem timp să ne oprim o clipă din graba noastră și să mângâiem, măcar cu privirea, o crizantemă sau trandafirii înfloriți pentru a treia oară pe parcursul unui an, dar mai cu seamă nici nu ne punem întrebări privind rostul pe această lume al florilor, al ierbii, al arborilor… Trecem absenți pe lângă multe minuni ale naturii, de parcă nici nu ar exista.

Și aceasta, fiindcă ne lipsește iubirea. Iubirea aceea pentru lucrurile mărunte, dar atât de necesară pentru echilibrul nostru sufletesc.

Natura nu se supără pe noi, ea își continuă ciclurile firești, așa cum o face de o veșnicie. Nu se supără nici pe mărăcinii, pirul sau alte buruieni, care îndrăznesc să răsară alături de florile autentice.

Am putea învăța multe de la natură! Ea nu are orgoliile omului.

În relațiile interumane, lucrurile se complică. Indivizii tind să-și rezolve diferendele folosind forța brută. În felul acesta, conflictele nu se vor aplana, ci vor escalada, ajungându-se la ripostă, confruntare și chiar exterminare. Avem exemplul edificator chiar la granița de nord a țării noastre.

Timpurile recente, cu evenimentele lor nefaste, pandemie, conflicte armate, au dat la iveală tot ce e mai rău în ființa umană: invidie, dispreț, dorințe nefirești, jefuirea și îmbogățirea pe seama altora (atât la nivel individual, cât și statal), lipsa de empatie pentru cei aflați în suferință…

Quo vadis, Domine?

În natură, anotimpurile se reîntorc în fiecare an, cu o exactitate matematică: în om, anotimpurile sale biologice nu se vor mai întoarce niciodată. Ce a trecut trecut rămâne!

Dacă am gândi mai des la faptul că nu trăim de două ori, poate că am avea o altă percepție asupra vieții. Altele ne-ar fi prioritățile, altele idealurile. Am fi mai cumpătați, echilibrați, îngăduitori, altruiști, și am pune iubire în tot lucrul pe care îl facem. Astfel, nu am ajunge la bătrânețe, epuizați, blazați, fără prea multe perspective, dar cu convingerea de nezdruncinat, falsă de altfel, că am pierdut mult și am câștigat foarte puțin…

*

Noiembrie, ultima lună de toamnă, predispune la introspecție, meditație, melancolie, mai ales când privești natura care ne bucură cu frumusețile sale. În primăvară, copacii și-au îmbrăcat ramurile golașe într-o haină verde, strălucitoare, cu fiecare zi, mai strălucitoare. Toamna ne oferă, în schimb, un spectacol inegalabil, când aceleași frunze se schimbă din verde, în galben, portocaliu, roșu…, asemenea unui acoperământ sfânt.

Domnița Neaga

Șezătoarea literară *Rapsodie de toamnă*

Zi de toamnă caldă, senină, colorată ... acorduri de chitară și un freamăt de șoaptă:

„A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva,

Cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta ...”.

La Casa Municipală de Cultură, seara zilei de luni, 24 octombrie, a fost una cu totul și cu totul specială! Seară de poezie, seară în care oameni cu suflet sensibil s-au reunit pentru a celebra anotimpul roadelor!

Într-un frumos decor realizat cu mare inspirație de colectivul Casei de Cultură, poeții

Domnița Neaga, Rodica Constantinescu, Daniela Achim Harabagiu, Adriana Miu, Dumitru Ciocan Sin, Ion Scarlat, Cristian Florin Diniță, Cornel Basarabescu și Cristian Gabriel Moraru (ce tocmai își sărbătorise ziua de naștere) au încântat publicul prezent cu propriile creații, și nu numai!

Teddy Stângă și Elvira Stîngă, referenți ai DCECS au cântat cântece de toamnă, fiind cei care au deschis evenimentul cultural.

În oamenii frumoși e frumoasă și toamna, spunea acum 2500 de ani Plutarh, afirmație ce rămâne la fel de actuală și acum. Toamna, cu frumoasele ei acorduri, ne-a adus încă o dată în suflet melancolie, visare, iubire de frumos.

Referentul de creație artistică, Monica Tuinete, moderatoarea evenimentului, a fost în forma maximă, prezentându-i pe invitați cu câte o poezie din paleta coloristică a toamnei, adaptând fiecare poezie la poetul prezentat. Un moment de mare sensibilitate a fost când, pe acordurile de chitară ale lui Teddy Stângă, aceasta a recitat poezia *A venit toamna*, a lui Nichita Stănescu. Toți au simțit frunzele căzând, natura adormind, cocorii plecând ...

Deși au fost invitați mult mai mulți, și poeți și iubitori de poezie deopotrivă, la eveniment au participat circa 40 de persoane, care, la final, s-au delectat cu prăjituri, sucuri și un pahar de vorbă.

Concluzia a fost una unanimă: *Dacă timpul ar fi avut frunze, ce toamnă!* (Nichita Stănescu).

Monica Tuinete
Foto: **Valentin Buciuc**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

- ***Voluntari ED Teleorman premiați la Zilele Bibliotecii Județene „Marin Preda” Teleorman***

Biblioteca Municipală „Gala Galaction” Roșiori de Vede și EUROPE DIRECT Teleorman au participat, în perioada 8-10 noiembrie 2022, la ***Zilele Bibliotecii Județene „Marin Preda” Teleorman - Centenarul Marin Preda.***

În cele trei zile de sărbătoare, care au cuprins o multitudine de activități cultural-artistice, copiii și adolescenții au fost în centrul atenției datorită talentului și muncii lor. Între acești tineri, s-au remarcat și două eleve de la Colegiul Național „Anastasescu” din Roșiori de Vede, ambele făcând parte din echipa de voluntari ai centrului de informare EUROPE DIRECT Teleorman, eleve care au obținut cele mai importante premii la concursurile de creație literară și de lectură organizate de biblioteca județeană teleormăneană.

Marinela Rușanu
Aurelia Bărbuț

Continuare în pagina 8

Sărbătorirea Zilei Armatei

Una dintre instituțiile României în care poporul are o foarte mare încredere (după cum reiese din sondaje) este Armata. Armata noastră, cu cele trei categorii principale de forțe: Terestre, Aeriene și Navale, este cea care răspunde în fața tuturor de independența și integritatea țării, prin însuși jurământul pe care îl depun sub tricolor, militarii angajându-se să nu precupețească nimic, nici chiar viața, pentru a veghea la liniștea noastră.

De aceea, ziua de 25 octombrie, devenită Ziua Armatei prin decretul nr. 381 din 1959, este nu doar o sărbătoare a oamenilor în uniformă, ci una națională, celebrată ca atare la toate nivelurile.

Aurelia Petrescu
Foto: **Florina Carvaci**

Continuare în pagina 7

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.10.2022 — „Ca toate lunile acestui an, septembrie nu a făcut excepție și a fugit repede de la noi. Unele zile au fost soare, altele ploaie, unele au fost într-adevăr toamnă, iar altele au fost o vară târzie. Unele ne-au adus sentimentul că suntem singuri, iar în altele am fost copleșiți de atenție și de iubire. În unele am devenit bănuitori și neîncrezători în cei din jurul nostru, iar în altele am văzut doar partea plină a paharului vieții. Am râs, am stat încruntați, am tăcut sau am vorbit prea mult, ne-am deschis sufletul sau ne-am închis în noi, am greșit și am luat-o de la capăt. Am trăit. A mai trecut o lună, iar noi am simțit atât de multe! Octombrie vine iar. Cu bucurie, cu noi emoții, cu o mulțime de sentimente. Vine cu bucurie, cu încredere, cu iubire” (Robert Barabas).

3.10.2022 — Alertă globală. Submarinul rus Belgorod a părăsit baza, NATO nu știe unde se află. Armele sale pot provoca un tsunami nuclear, cu valuri înalte de 500 de metri (www.romaniatv.net). Hmm!

5.10.2022 — „A fi un bun ascultător este una dintre cele mai importante calități existențiale pe care le poate avea cineva. Totuși, puțini dintre noi știm să facem asta. Nu fiindcă suntem răi, ci pentru că nu ne-a învățat nimeni și, totodată, puțini ne-au ascultat îndeajuns de bine. Astfel că pătrundem în viața socială lacomi după vorbă, nu după ascultare, înfometați să întâlnim oameni, dar reticenți în a-i asculta. Prietenia degenerează într-un egoism social” (Alain de Botton — *O educație emoțională*).

7.10.2022 — Aurelia Bărbuț: „ZÂMBEȘTE! Mâine, va fi ... mai bine!”.

8.10.2022 — „Bună dimineața! Toamnă ... privesc în jur și, în dansul frunzelor ce lin se așează pe pământ, regăsesc armonia, calmul. Cu melancolie gândul fuge în trecut și mă înfior, preț de o secundă, retrăind toamnele ce îmi picau stropi reci în vene, o singurătate apăsătoare, atunci. O rătăcire printre ani. Acum zâmbesc, tumultul s-a oprit, e liniște — liniștea razelor de soare, liniștea ploii, liniștea brumei ce cade și a ceții ce învăluie. Toate îmi sunt dragi pentru că fereastra sufletului este larg deschisă și pot respira viața. Lumina lumii, o pot simți în fiecare bătaie a inimii, recunoscătoare fiind clipelor ... tuturor celor ce mă înconjoară. Sufletul mustește de bucurie și tot înainte, continuu să privesc, către ce va fi să vie, către alte și alte ... anotimpuri” (Cristina Zamfir).

9.10.2022 — „De ani de zile, cumpăr lemne de foc de esență tare, sparte, de la același „aprozar”: 2010, 2 tone, 200 lei; 2015, 2 tone, 500 lei; 2016, 2 tone, 750 lei; 2017, 2 tone, 1000 lei, 2022, 2 tone, 1450 lei. Trag concluzia că suntem pe drumul bun!” (Emil Stanciu).

11.10.2022 — Laurențiu Săvescu: „Cu mare durere în suflet anunțăm pierderea iubitei noastre mamă și bunică. Gândul la dragele ei fetițe gimnaste și dansatoare a însoțit-o până în ultimele momente. Odihnește-te în pace, iubită mamă, iubită bunică. E o călătorie, nu o despărțire. Te iubim!”.

14.10.2022 — București. Dimineața se revarsă rece, aureolată, peste blocurile abia ieșite din mâinile constructorilor. Sirena ambulanței, apoi țipătul pescărușilor rătăciți, amintindu-ți cântecul drag al mării și dorul de ea ... Departe de casă, de fosnetul castanilor de parfumul petuniilor tale pregătite să-și încheie ciclul înfloririi.

* Când cineva te anunță că toate crizantemele pitice sădite de tine și îngrijite de vecinele tale de apartament (persoane singure, în vârstă) toată vara au fost vandalizate. Nu a mai rămas nimic. Ești consternată. În ce lume trăim?!!

* „Sfânta Cuvioasă Parascheva prăznuită în fiecare an pe data de 14 octombrie este considerată un izvor de binecuvântare și sănătate duhovnicească și trupească pentru toate persoanele care o cheamă prin rugăciune. Cuvioasa Parascheva a fost denumită în Moldova și „Vinerea Mare”, un simbol al unității Ortodoxiei de pretutindeni, care arată viața de după moarte a Cuvioasei ca sfințenia ce ridică din neamul său pe omul care s-a asemănat cu Dumnezeu, făcându-l lumină de iubire și apropiere față de toți cei care mărturisesc întru aceeași credință”.

17.10.2022 — Evgeniya Emerald, cea mai cunoscută lunetistă din Ucraina, s-a căsătorit într-o pădure de pe front, cu arma în mână. Tânăra lunetistă, prezentată în presa din Ucraina drept „Ioana d'Arc”, s-a căsătorit cu un militar, iar imaginile de la nunta organizată într-o pădure de pe front au devenit virale pe Instagram (https://www.antena3.ro/).

* „Trebuie să treci de valea singuratică, trebuie să o depășești cu propriile puteri. Nimeni nu poate face asta în locul tău, trebuie s-o treci cum poți tu mai bine.” (autor necunoscut).

18.10.2022 — Pavel Șușară: „Abia acum am aflat că s-a stins, după o suferință de peste o lună de zile, Academicianul, Profesorul și, înainte de toate, scriitorul Eugen Simion, criticul literar care a marcat strălucit și unic jumătate de veac de literatură românească. Elegant și profund, de o erudiție și de o expresivitate stilistică excepțională, Eugen Simion lasă în urmă o operă vastă și diversă, de la Dimineața poeților și de la Jurnalul parizian, adevărate capodopere literare, și până la marile exegeze care acoperă, practic, întreaga istorie a literaturii noastre. Dumnezeu să-l ierte, să-l primească în Împărăția Lui și să-l odihnească în pacea Lui veșnică!”.

* Gabriel Argeșeanu: „A decedat medicul Virgil Sotirescu (27 Iunie 1931 — 17 Octombrie 2022)”.

23.10.2022 — Ziua de naștere a poetului Cristian Gabriel Moraru. „În ochii tăi superbi eu văd / Cum se naște-o lume-ntreagă; / Caii dragostei iarăși trepăd … / În ochii tăi superbi eu văd / De aleanuri cum mă leapăd. / Doamne, cât îmi ești de dragă! / În ochii tăi superbi eu văd / Cum se naște-o lume-ntreagă.” (C. G. Moraru).

25.10.2022 — Ziua Armatei Române. Când spui armată, te gândești la militari, la ordine, la disciplină, ceva în genul „s-a dat milităria jos din pod” — și îți zici: ar trebui. Și te mai gândești la securitate. Când spui securitate, spui NATO. Și zice scriitorul Mihai Atanasie Petrescu „dacă cineva ar arunca niște bobițe la noi (adică niște gloanțe ...) — imediat intervine Nato și le arată cine este ... Nato ...”.

26.10.2022 — „După hramul Sfintei Parascheva, Sfântul Dumitru este ultima, dar și cea mai însemnată sărbătoare a toamnei. Conform superstițiilor pastorale, ziua de Sf. Dimitrie reprezintă începutul iernii. În ajunul sărbătorii de Sfântul Dumitru, se aprinde focul lui Sumedru. În ajunul zilei sale de cinstire, se aprind focuri, peste care sar copiii pentru a fi feriți de boli tot anul sau tinerii care doresc să se căsătorească mai repede. În unele zone din țară, se aprinde o roată din paie și este lăsată să se rostogolească la vale. Rolul acestui foc este acela de a le oferi căldură morților și de a feri gospodăria de fiarele sălbatice și de boli. Tăciunii stinși erau aruncați în livadă și grădini pentru a da putere pământului să rodească”.

27.10.2022 — „Pe bune? Zău? O jurnalistă britanică a mărturisit că nu s-a dezbrăcat niciodată în fața soțului, în 13 ani de căsnicie. Julie Cook este căsătorită cu un român și spune că el i-a respectat întotdeauna decizia.” (Florin Iaru).

30.10.2022. Strada Călușari. Duminică, dimineață. Parcă tot galbenul lumii s-a așezat în copacii înalți care străjuiesc trotuarul plin de gropi și resturi de ciment rupt din pavajul realizat cândva. Te încearcă un regret, dar zâmbetul Corinei te face să uiți nemulțumirea creată. Doamna Corina are 74 de ani, a fost șefa Depozitului de tutun din Roșiori, acum pensionară. Locuiește singură. Copiii, unul în Spania, altul într-un apartament în zona Roșiori Nord, soțul decedat de ceva timp. Căsuța înconjurată de copaci strălucitori (acum) a rămas la fel de primitoare. Câteva pisici se întindeau lenește, una sub cireșul din fața casei, etalându-și blănița de culoarea hainei copacului, alta pe pervazul ferestrei, altele prin grădină. Corina se bucură de prezența lor, deși i-au rupt perdeaua de la verandă, jucându-se, deși se hârjonesc încurcându-i pașii nesiguri, dar „ele îi fac singurătatea mai ușoară”, zice. La o cafea cu parfum de pere și galbene gutui, discuția se întinde și timpul trece plăcut, atât de plăcut ...

31.10.2022 – Emilia Grecu: „Nu uita, îți trebuie puține lucruri ca să fii fericit” (Marcus Aurelius).

* Doina Stuparu: „În Ierusalim, la 300 de metri de Poarta Leilor se află «Curtea casei lui Pilat din Pont», adică locul numit «Pretoriu», locul unde a avut loc judecarea și condamnarea la moarte a lui Iisus Hristos. Pe ruinele vechii cetăți Antonia, se află o curte care cuprinde în partea dreaptă «Capela Flagelării» acolo unde a fost judecat și biciuit Mântuitorul. Aici, în locul numit pe vremuri Gavata («pardosit cu pietre»), Pilat asculta și judeca nevoile poporului. De cealaltă parte a curții, se află Capela Condamnării și locul în care Mântuitorul a fost pus pe Cruce. De aici începe «Drumul Crucii»!”.

Florina Carvaci
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Trăire creștină

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema

La începutul acestui an, eram îngroziți de realitatea războiului de la granițele țării. Ușor, ne-am obișnuit cu acest sentiment de instabilitate și, dintr-o dată, dorim pacea, la nivel social și individual. De fapt, ne dorim un viitor sigur sau predictibil, așa cum se vorbește în economie. Dar, în fapt, este lumea pregătită pentru pace? Cum s-ar mișca lumea în pace? Știm ce să facem în pace și cu pace? Parcă i-aș da dreptate unui autor contemporan: ,,Simțim libertatea într-o lume a limitelor...daca au libertatea să facă ce vor, oamenilor le este greu să găsească ceva ce își doresc să facă”. Într-o replică de teatru se spune că ,,libertatea e definită de lanțuri”. Sfântul Apostol Pavel scria într-una din epistolele sale că ,,trebuie să fie eresuri între voi ca să strălucească dreapta credință”. Deci, ne definim stările prin comparație.

Pacea o definește realitatea războiului. Sau numai trăind într-un conflict ajungem să înțelegem ce înseamnă pacea. Există o dorință a omenirii de a fi în pace. Nedefinind pacea, uneori nici nu o căutăm acolo unde ar fi de găsit. Bunăoară, la Nașterea Mântuitorului Hristos, îngerii cântau ,,slava întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Când Hristos se arată Sfinților Apostoli, după învierea Sa din morți, se adresează cu salutul ,,Pace vouă!” E nevoie de pace pentru ca oamenii să progreseze. Dar de ce progres e vorba? Auzim adeseori că numai războiul pune economia în mișcare. Și atunci ce mai e pacea? Există o pace exterioară, între popoare și dintre oameni care este urmarea păcii interioare, din oameni. Aceasta e greu de dobândit. Fără această pace din sufletul nostru, orice pace este doar un surogat sau o formă de compromis pentru supraviețuire. La începutul Sfintei Liturghii, rostim cuvintele ,,În pace Domnului să ne rugăm” și apoi ,,Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm”. La finalul acesteia spunem răspicat ,,Cu pace să ieșim”, adică să plecăm spre case cu pacea dobândită la rugăciune. Uneori nu prea se (mai) vede?! Dramatic este faptul că rostim și o rugăciune denumită a amvonului, în care preotul din mijlocul bisericii, de sub policandru spune: ,,.....pace lumii Tale dăruiește, bisericilor Tale, preoților și la tot poporul tău!” Spun că este dramatic deoarece în lume sunt încă războaie și conflicte armate. Dar e vorba în această rugăciune și despre o altă pace pe care o dorim: pacea cu Dumnezeu și cu noi înșine. Sfântul Serafim de Sarov spunea ucenicilor săi ,,Fii în pace cu tine și mii de îngeri te vor însoți!”

Această pace o dobândim cerând iertare și iertând la rândul nostru. Fără iertare nu e posibilă pacea. Dar pot mai marii lumii să ceară iertare? Pot politicienii să ceară iertare alegătorilor că i-au dezamăgit? Pot mai marii ,,orașelor și ai satelor”, pentru care biserica se roagă, să vină public și să ceară iertare cetățenilor pe care i-a dezamăgit sau nu i-a reprezentat? Răspunsul îl intuim. Poate un soț să ceară iertare soției? Putem cere iertare copiilor noștri că i-am tulburat cu nesiguranța și frustrările noastre? Poate un director să ceară iertare angajaților săi? Mi-e teamă că nu. Nefiind dispuși să acordăm iertarea, nici nu o cerem. Și atunci facem din pace un joc de teatru extrem de ieftin. Și acest lucru se vede acum în lume. Toți vorbesc de pace, dar se alocă fonduri imense pentru înarmare de către toate națiunile. Și aceste arme nu sunt folosite pentru lupta împotriva diavolilor. Armele împotriva lor sunt mult mai ieftine, dar nu la îndemâna tuturor. De post, rugăciune și smerenie ați auzit? Acestea intră în ,,bugetul” fiecărui om și nu pot fi cumpărate decât de cel care le și practică.

În vechime, oamenii își strângeau mâinile pentru a arăta că nu dețin nici o armă. Astăzi, diplomația și duplicitatea au ascuns armele și au ascuțit inimile, rezultatul fiind tot folosirea armelor.

Ca preot, înainte de a pune mâna pe potirul Sfintei Împărtășanii cer iertare public cu formula ,,Binecuvântați și mă iertați!” Știu că unii îl privesc ca pe un simplu gest liturgic. Pentru mine este momentul decisiv al relației cu credincioșii. Dar asta se întâmplă în interiorul bisericii. In extra, în afară, acest gest ar fi încadrat în patologie.

Pe data de 9 noiembrie a fost sărbătorit Sfântul Ierarh Nectarie, sfântul drag multor credincioși. Acest sfânt, deși acuzat pe nedrept de către unii slujitori măcinați de păcatul invidiei, a cerut iertare tuturor și și-a văzut de drumul său în rugăciune. Orice urmă de neînțelegere o ,,trata” cu iertare. Atunci, când doi elevi ai liceului teologic unde era director, au fost aduși în fața sa pentru a fi pedepsiți, Sf. Nectarie a mărturisit că el este vinovat de această neînțelegere și pentru împăcarea lor el va posti trei zile. Spun martorii acelui eveniment că din acel moment elevii nu s-au mai certat între ei. Un gest de poveste, dar cât se poate de adevărat. Iertarea izvorâtă din inimă ne face fii ai lui Dumnezeu. ,,Părinte, iartă-le că nu știu ce fac!” a spus Hristos pe Cruce. Iar mai târziu, Sfântul Ștefan, când era omorât cu pietre pentru adevărul credinței sale, îi cerea lui Dumnezeu: ,,Doamne nu le socoti lor - celor care aruncau cu pietre în el - acest păcat!” Cam greu cu această moștenire a puterii de a ierta! De fapt, pe Cruce, Iisus a transformat, o dată pentru totdeauna, iubirea de putere în puterea iubirii.

Și nu departe de noi, ca popor, cuvintele lui Neagoe Basarab înaintea conflictelor cu turcii: ,,Să ne rugăm și să postim!” Bine, nu putem uita și replica boierilor: ,,Țara nu se conduce cu Doamne miluiește!” Cred că această replică e pe buzele multor conducători .....și nu de mașini.

,,Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă!” ne spune Mântuitorul. E greu? E ușor?

Pentru toate cer iertare celor pe care i-am supărat prin ceea ce am scris și prin aceea că nu sunt, câteodată, de acord cu mine! Sau eu cu ei….! Și pentru ceea ce voi mai scrie!

Pr. **Eugen-Cătălin Păunescu**

Citatul lunii

„E necesar ca timpul să fie împărțit în răstimpuri mai mari, ... răstimpuri de post, ... care trezesc în suflet coarda sensibilității ... în care ni se impun stăruitor marile întrebări, în care ni se cere o răfuială serioasă cu noi înșine, sub privirea pătrunzătoare a lui Dumnezeu!”.

(„Despre post, Texte filocalice/ Maxime/ Cugetări” — traduceri de părintele Dumitru Stăniloaie, vol. 1)

Rubrică îngrijită de **Adriana Miu**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

La sfârșitul verii, o echipă de muncitori a pus peste mozaicul trotuarului din fața clădirii primăriei, pe strada Dunării și din partea laterală stânga, pe strada Sfântul Teodor, o nouă îmbrăcăminte, formată din pavele mari, modelul celor de pe strada Rahovei.

Nu știu ce ar mai fi de adăugat la exteriorul Primăriei. Poate un gard.

La prânz

O nouă schimbare în peisajul nostru roșiorean s-a realizat la parterul blocului vecin cu „Euromarket”, pe strada Dunării. În locul fostei bănci BRD s-au ivit săli pentru înfrumusețarea oamenilor, pentru sănătatea lor prin practicarea sportului. Alegeți „Muscle”!

În amurg

Am însoțit un nepot la spitalul vechi de „Infecțioase”. Cred că spitalul a pierdut lupta cu timpul. Unele corpuri de clădiri nu sunt tencuite, altele nu au acoperișul reparat de multă vreme. Ce-o fi în interioare?

Gh. Tutcălău

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Responsabil de număr: Monica Tuinete
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Colectivul de redacție:
Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Ion Scarlat,
Ioan Romeo Roșiianu, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Victor Osăceanu,
Eugen Cătălin Păunescu, Virgil Andronescu,
Daniela Achim Harabagiu, Gabriel Argeșeanu, Aurelia Bărbuț,
Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte: Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619. E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Cutiuţa cu amintiri (IX)

Natură, natural

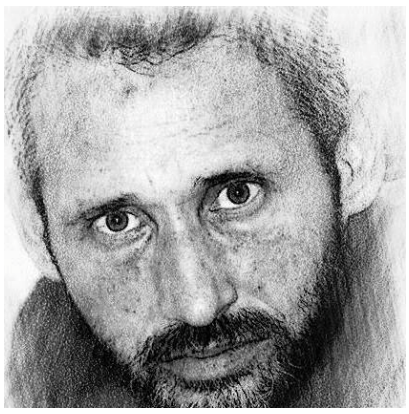

Cu ceva timp în urmă, în toamna trecută, am fost cu trei prieteni la pescuit. Pretextul ăsta a fost. Era cald și plăcut și-am hotărât să mergem pe malul celălalt al Dunării. Pe la 8 dimineața treceam Dunărea cu bacul. Rucsaci cu merinde și ceva de băut, undițe și lansete, gata pregătiți ca pentru o lungă și spectaculoasă expediție. Până pe la prânz am stat pe malul fluviului și ... nimic important.

După prânz, am ridicat sculele și am mers în pădurea dinspre răsărit. Într-un zăvoi. Superbă priveliștea dintre copaci. O baltă întinsă, aflată pe un perimetru foarte mare, ni s-a arătat în față. Pentru a ajunge pe malul ei a trebuit să traversăm un drum forestier apoi s-o ținem tot înainte pe o cărare șerpuită și strâmtă. Acest drumușor a fost mai dificil de parcurs. De-a stânga și de-a dreapta copaci. Copaci bătrâni și copaci tineri. Dar mai mult bătrâni și uscați, bolnavi, uscați și căzuți la pământ. Unii dintre aceștia de-abia se mai țineau în picioare. O priveliște cum rar vezi. Cântec de păsări neliniștite ne-a acompaniat până la apă. Aici se revărsase Dunărea. Ochiul de apă rămăsese de când cu ploile ...

Nenumărate grupuri de broaște au țulit-o în apă, bâldâbâc-bâldâbâc. Întreaga baltă era înconjurată de copaci prinși ca într-o horă pe întregul său diametru, ținându-se unul pe celălalt de ramuri ca într-un dans sau ca într-o teamă generală de a nu se prăbuși în ochiul de apă. Ne-am așezat pe niște butuci, cam putrezi, am mâncat câte ceva și ne-am pregătit undițele, lansetele și momeala în timp ce pescărușii dădeau ocoale bălții de sub privirile noastre. Băieții au aruncat nailonul, cârligele cu mămăligă și viermișori se afundau în apă lăsând în urmă unde rotocoale.

Am plecat să dau o tură imensității poetice. Păsările neastâmpărate cântau, broaște speriate plonjau în luciul apei, șerpi de apă șerpuiau spre adăposturi lacustre, copaci ciopârțiți de fulgere așteptau primăvara pentru a primi din nou coroane de verde stufos; deasupra croncăneau a foame pescărușii.

După plimbare am revenit la pescarii mei. Prinseseră câțiva peștișori - mai mici, mai mari, care acum se zbăteau într-un vas cu apă, cam strâmt pentru ce știau ei că înseamnă balta. Încet-încet se așternea seara. Imagini din ce în ce mai spectaculoase. Peștii începeau să zburde pe deasupra apei după o gură de aer răcoros și din ce în ce mai mulți și înfometați pescărușii se năpusteau în picaj spre ei. Reușite și nereușite încercări de supraviețuire a ambelor părți.

Luna se ridicase destul de mult, devenea din ce în ce mai rotundă, mai mare și mai colorată. În lumina razelor ce străbăteau încă infima lumină a zilei, atât cât mai rămăsese din ea, oferea un spectacol feeric de nu-ți mai venea să te desparți de acel loc. S-au strâns undițele și lansetele, toate cele s-au așezat în rucsaci și-am revenit pe malul Dunării ce se săruta cu luna. Peștii se zbăteau în recipient, pare-se că nu le plăcea deloc.

A sosit bacul și-am pornit pe drumul pe unde veniserăm de dimineață. Zgomotul motoarelor mașinăriei plutitoare penetra violent întunericul apei. Lăsam în urmă câteva luminițe colorate și răzlețe, ne îndreptam către altele mult mai multe și mai intense. Orașul sclipea sub noaptea de smoală. Toți patru, trei bărbați și o femeie frumoasă, ne pierdeam privirile spre miraculosul joc al luminilor din depărtare. Pentru noi, doar valurile se mai auzeau lovind puternic vasul ce le tăia felii.

Peștii ... Niciun zgomot de bălăceală nu se mai auzea din vasul cu apă de baltă. Peștii amuțiseră. Parcă adormiseră o dată cu lăsarea întunericului. Bacul a acostat. Am urcat puntea ce ducea pe mal. Malul celălalt, de dincolo încoace, malul ăstălalt de aci spre dincolo ... Ajunseserăm la Brăila.

Cel care ducea peștii s-a oprit locului, a privit prin apa străbătută de razele lunii ... N-a zis nimic. Tăcea ca peștele în apă. A făcut cale întoarsă și i-a debarcat în apele fluviului. Da, nu muriseră, nu încă. Deodată, atingând apa, peștii au început să se zbată și au dispărut fără vreo urmă. Nu cred că ajungeam cu ei vii acasă!, zise unul dintre noi. Era păcat să-i omorâm, erau doar câțiva peștișori, zise altul. Bietele ființe înotătoare s-au scufundat în adâncuri numai de ei știute, recipientul de plastic a fost aruncat într-un coș de gunoi, iar noi am mers spre case bucurându-ne de amintirea minunatei zile petrecute și de prezentul frumoasei salbe de lumini multicolore ce atârna la gâtul Brăilei, oraș încremenit sub pâcla nopții.

Nu-mi dispăreau din minte imaginile cu rotocoalele pescărușilor de pe deasupra bălții. Nu puteam da uitării nici picajul acestora și cum înșfăcau peștii ce ieșiseră pe la înserat să mai ia o gură de aer; îmi puneam întrebări și făceam comparații ...

Oamenii, peștii, pescărușii ... Și instinctul fiecăruia de a supraviețui ...

Supraviețuire. Trăire. Viață și moarte.

Cum toate aceste specii de viețăți se salvează natural una prin cealaltă și cum doar omul ... numai pe el, chiar și fără a fi vorba de vreo salvare, de vreo supraviețuire distruge tot ceea ce nu-i aparține.

Virgil Andronescu

redactor la Revista manifest „Litera 13” din Brăila

Priorități românești

Traian Vuia

Pionier al aviației mondiale, constructor de aviație și motoare, inventatorul român Traian Vuia s-a născut la 17 august 1872, în satul Surducu Mic, parte componentă a comunei Bujoru, azi Traian Vuia, județul Timiș, fostul comitat Caraș-Severin din fostul Imperiu Austro-Ungar. Tată i-a fost preotul Simion Popescu, iar mama i-a fost Ana Vuia, a doua soție a preotului. Cursurile școlii primare, și gimnaziale le-a parcurs în comuna natală Bujoru și la Făget, iar Liceul (romano-catolic) la absolvit la Lugoj (1892), cu examen de bacalaureat luat.

La vârsta de 10 ani, a asistat la primele manifestări cu caracter aviatic, dezvoltându-și apoi o pasiune pentru zmeie. Urmărea atent detaliile lor și încercarea să construiască apoi altele mai performante. Încă din liceu, căpătase o atracție irezistibilă și predilecție pentru fizică și mecanică aplicată și încercare să-și explice ce fenomene se produc în jurul zmeului: ce forțe acționează la lansare și la menținerea lui în aer, condițiile de echilibru etc. Voia să înțeleagă zborul și mai ales să-l controleze.

A terminat liceul cu calificativul **„eminent”**. După terminarea liceului, a plecat la Budapesta unde pentru o vreme a urmat cursurile Școlii Mecanice din cadrul Universității Politehnice, apoi din motive financiare (lipsa banilor) s-a transferat la Facultatea de Drept după ce și-a luat doctoratul în științe juridice sa întors la Lugoj. A lucrat, în Banat, în diferite cabinete de avocatură pentru a-și întreține existența. Dar, marea lui iubire/pasiune a fost tehnica. Așa se face că, fiind preocupat de zborul uman, începe să-și construiască primul avion. Neavând posibilități financiare, la 1 iulie 1902, pleacă la Paris cu proiectul unui original „aeroplan-automobil” conceput în perioada studenției și cu macheta aferentă realizată pe ultimele 12 luni.

În aceeași vreme Parisul era considerat centrul aeronauticii mondiale. Vuia spera că acolo va putea construi și testa în mașina de zburat. Aici merge la Victor Tatin, un cunoscut teoretician care și el, în 1879, construise un model de aeroplan. De la Tatin nu primește însă încurajări. Entuziast și încrezător în capacitatea sa creatoare, el depune memoriul său cu proiectul „aeroplanului-automobil” la Academia de Științe a Franței în februarie 1903. Și aici s-a lovit de un scepticism considerabil, Forul științific francez neacordându-i brevetul de invenție pe considerentul că membrii lui nu credeau că un aparat mai greu ca aerul poate zbura. Vuia nu se descurajează și în ciuda acestor opreliști, serviciul va perfecționa aparatul până în cele mai mici detalii, construiește și un motor — tot invenție personală — și cu ajutorul prietenului său din liceu, Coriolan Brediceanu, pentru invenția sa, va obține brevetul de invenție franc cu nr. 332106 din 15 mai 1903 pentru ca în anul 1904 să obțină un brevet și din Marea Britanie.

Până în decembrie 1905, Traian Vuia a terminat construcția primului său avion cu ajutorul unei firme franceze și cu sprijinul financiar al familiilor Coriolan Brediceanu. Aparatul avea o greutate (masă) de 250 kg, o suprafață de susținere de 14 mp și un motor de 20 CP. După câteva încercări nereușite de la începutul anului 1906 (februarie, primele zile din martie) datorate vremii nefavorabile, în încercarea de pe 18 martie 1906, după un parcurs de 50 de metri, aparatul s-a ridicat la înălțimea de circa un metru și a planat pe o distanță de aproximativ 12 m deasupra câmpiei de la Montesson. Data de 18 martie a intrat astfel în istorie ca fiind data ce marchează primul zbor al unui aparat mai greu ca aerul care a decolat pe o suprafață plană folosind numai mijloace proprii de bord, fără ajutor extern (pantă, cale ferată, catapultă, tractare etc.).

Multe ziare din Franța, SUA, Marea Britanie au scris despre această reușită a românului Traian Vuia, despre primul zbor al unui om cu un aparat mai greu decât aerul și echipat numai cu mijloace proprii de decolare, de

propulsie și de aterizare. Aparatul a primit numele de Vuia I. Datorită formei sale, a primit porecla „Liliacul”.

Motorul, de concepție proprie, este păstrat la Muzeul Aerului din Paris. Ulterior, aparatului i s-au adus mai multe îmbunătățiri, printre care și echiparea cu un motor Antoinette de 25 CP cu 8 cilindri dispuși în V, aparatul reușind să se înalțe până la înălțimea de 10-12 m și să planeze pe o distanță de circa 70 m. de propulsie și de aterizare.

Primul Război mondial și lipsa mijloacelor financiare au întrerupt activitatea lui Traian Vuia. Dar, după război (1918), când și-a reluat activitatea, în decurs de numai patru ani, genialul român a conceput și construit două tipuri originale de elicopter care din nou constituie o mare noutate pentru acea vreme. Și activitatea sa creatoare nu s-a oprit aici. În anul 1925, Traian Vuia leagă numele de altă invenție și anume de realizare a unui generator cu abur cu randament termic ridicat brevetat nu doar în Franța, ci și în alte țări. Ulterior, acest dispozitiv a fost folosit în construcția centralelor termice.

Celebrul inventator a servit România făcând-o cunoscută în lume nu numai prin realizările sale. În timpul războiului de reîntregire națională Traian Vuia a organizat la Paris Comitetul Național al Românilor din Transilvania militând pentru desăvârșirea statului național unitar român, iar în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, în calitate de președinte al Frontului Național Român al luptătorilor antifasciști din Franța, a participat la mișcările de rezistență. A participat la Conferința de Pace de la Paris.

În 27 mai 1946, a devenit membru de Onoare al Academiei Române. S-a stins din viață la 3 septembrie 1950, în București, și este înmormântat în Cimitirul Bellu. Și-a lăsat numele înscris pe lista personalităților care au revoluționat societatea umană fiind prins, printre altele, în cartea dr. Michael H. Hart (jurist, fizician, astronom) intitulată „100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii” publicată în anul 1992 la Editura Lider.

Prin realizările sale, Vuia a deschisă o eră nouă în istoria umanității: distanțe imense sunt parcurse în câteva ore cu ajutorul aviației, a fost deschisă era deschisă lor cosmice. **„Eu nu am căutat niciodată gloria, fiindcă știu că gloria îl pierde adesea pe om. Eu nu lucrez pentru gloria mea personală, ci lucrez pentru gloria geniului uman. Ce importanță are cine a făcut aceste lucruri? Important este că ele există.”**, mărturisea cu modestie eminentul inventator.

Pentru nemurirea sa, o serie de instituții și de străzi din țară poartă numele, la centenar (2006) francezii i-au dezvelit un bust la Montesson; tot la Montesson, în 2013, i s-a montat o placă comemorativă. Recent (august 2022), Aula Academiei Române a găzduit o sesiune de comunicări cu prilejul împlinirii a 150 de ani de la nașterea lui Traian Vuia, sub președinția primului nostru cosmonaut gen. lt. (rez.) dr. ing. Dumitru Dorin Prunariu, comunicări ce au scos în evidență contribuția românească la evoluția aviației.

Prof. **Ion SCARLAT**
Foto: **sursa internet**

Bujorul românesc, declarat floare națională

Agenția pentru Protecția Mediului Teleorman aduce la cunoștința tuturor iubitorilor de natură că floarea de bujor, din familia Paeoniaceae, a devenit Floarea Națională a României. Legea nr. 285 din 26 octombrie 2022 privind declararea bujorului ca floare națională a României a fost publicată în Monitorul Oficial al României în data de 27 octombrie 2022.

În scopul marcării Florii Naționale a României, anual, va fi organizat, la nivel național și local, un Festival al bujorului, eveniment horticol în care vor fi expuse în aranjamente peisagistice și ornamentale diferite specii de bujor. Cu această ocazie, în cadrul unor simpozioane științifice, vor fi prezentate caracteristicile biologice și ornamentale ale diferitelor specii de bujor, îndeosebi a celor sălbatice.

De asemenea, autoritățile publice locale pot organiza, anual, expoziții florale centrate pe bujor și vor putea amenaja în parcuri și grădini publice spații rezervate cultivării florii de bujor.

În județul Teleorman, Bujorul românesc (Paeonia peregrina var. romanica) poate fi admirat în Pădurea Troianu — arie naturală protejată de interes comunitar, ROSCI0179 TROIANU, înființată prin OM nr.1964/ 2007 privind instituirea regimului de arie naturală protejată a siturilor de importanță comunitară, ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, modificat și completat prin OM 2387/2011. Aceasta se suprapune cu aria naturală protejată de interes național — *Rezervația naturală Pădurea Troianu* (declarată prin HG nr. 2151/ 2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone), al cărei obiectiv îl constituie conservarea florei sălbatice și protejarea speciei de bujor românesc (Paeonia peregrina var. romanica).

Director Executiv APM Teleorman,
Laura Ilariana SIMION

COMUNICAT DE PRESĂ - FINAL DE PROIECT INTEGRITATE, ETICĂ ȘI STRATEGIE ANTICORUPȚIE ÎN MUNICIPIUL ROȘIORI DE VEDE!

Cod SMIS/SIPOCA-152202/1110

27-28 Octombrie 2022

UAT MUNICIPIUL ROȘIORI DE VEDE, a implementat în perioada 29.10.2021 – 29.10.2022 proiectul cu titlul **Integritate, etică și strategie anticorupție în Municipiul Roșiori de Vede, finanțat prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014-2021.**

Pe data de 20 Octombrie 2022, a avut loc Conferința de final a proiectului cu titlul **Integritate, etică și strategie anticorupție în Municipiul Roșiori de Vede**. În cadrul conferinței s-au analizat rezultatele și indicatorii proiectului.

Obiectivele specifice ale proiectului

OS1: Creșterea nivelului de integritate și rezistență la riscurile generate de corupție în cadrul UAT Municipiul Roșiori de Vede prin realizare de documente specifice.

OS2: Creșterea gradului de conștientizare a riscurilor generate de corupție atât în rândul cetățenilor cât și al personalului din administrația publică.

OS3: Creșterea gradului de pregătire profesională a personalului din cadrul Primăriei Roșiori de Vede, **au fost atinse prin activitățile desfășurate ce au dus la următoarele rezultatele:**

1. Instruirea grupului țintă (personal din cadrul primăriei si consiliului local) – pe teme de Etică, integritate și regimul incompatibilităților și Managementul riscului. Etica, integritate si transparență organizațională.

2. Realizarea site-ului proiectului și a platformei Anticorupție unde se pot sesiza fapte de corupție https://anticoruptierosioridevede.ro/platforma-anticoruptie/

3. Realizarea de studii de analiză asupra percepției cetățenilor și a personalului primăriei cu privire la aspecte legate de corupție.

4. Ghid de bune practici cu proceduri de sistem specifice:
- PS privind liberul acces la informațiile de interes public
- PS Semnalarea neregularităților
- PS Transparența decizională
- PS Depunerea declarațiilor de avere și declarațiilor de interese
- PS Pantouflage
- PS Funcții sensibile
- PS Managementul riscurilor de corupție
- PS Declararea bunurilor primite cu titlu gratuit
- PS Gestionarea situațiilor de incompatibilitate și conflict de interese
- PS Soluționarea sesizărilor primite pe platforma anticorupție

5. 1 Plan de implementare mecanisme anticorupție.

Materialele realizate în cadrul proiectului se regăsesc pe site-ul primăriei municipiului Roșiori de Vede www.primariarosioriidevede.ro cât și pe site-ul proiectului www.anticoruptierosioridevede.ro

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014-2020!

www.poca.ro

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014-2020!

www.poca.ro

Se lucrează la cinematograf

După mulți ani de eforturi susținute pentru realizarea dorinței rosiorenilor ne bucuram că visele noastre încep să prindă contur în #RosioriCasaNoastra

Lucrările ce se execută în cadrul acestui proiect sunt: Extindere construcție pentru spațiu scena și anexe cabine artiști, spații tehnice, grupuri sanitare, precum și dotarea tehnică necesară unui proiect de asemenea anvergură.

La parter va fi sala, ecranul de proiecție, anexe, holuri cu zona de grupuri sanitare, casa bilete, garderoba, bufet.

La etaj vor fi cabine de proiecție, vestiare, zone depozitare.

Se refac total instalațiile sanitare, centrala termică, sistemul de stingere incendiu, sistemul de ventilație, sistemul de sonorizare, sistemul de desfumare și climatizare și se aplică dotări fonoabsorbante precum și finisajele interioare și termo-sistemul clădirii.

Vor fi 416 locuri pe scaune, 14 locuri pentru persoane cu dizabilități.

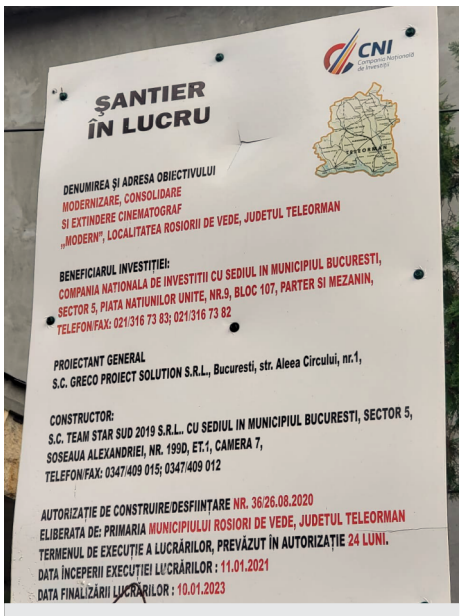

Pagină realizată de Monica Tuinete

Solicitare depusă 2016-2017
Avizat în Consiliul Tehnico-economic al CNI 13.07.2018
Protocol de predare la CNI 05.03.2019
Autorizație construire nr.36/26.08.2020
Ordin de începere lucrări 11.01.2021
Termen de execuție 18 luni (inițial)
Valoare actualizată indicatori
Val. Total general **15.982.458,70** lei
Din care CNI **15.088.837,18** lei
Mun. Roșiori **893.621,52** lei
Termen de execuție prelungit martie 2023

/Text și fotografii preluate de pe adresa de Facebook a Primăriei Mun. Roșiori de Vede/

ANUNȚ

Primăria municipiului Roșiori de Vede informează pe toți cetățenii care au imobile pe raza UAT-ului că au următoarele obligații:

1. Cei care și-au construit fose septice începând cu data de 26 mai 2022 și care își construiesc și în prezent au obligația ca până la 31 octombrie a.c. să se înscrie la Primărie, Biroul Registratură, în Registrul Unic de evidență a sistemelor individuale adecvate.
2. Cei care au fose septice construite înainte de 26 mai 2022 au obligația de a le declara la Primărie, Biroul Registratură, în Registrul Unic până la data de 30 noiembrie a.c.
3. Cei care locuiesc pe străzile unde există rețea de canalizare și care nu sunt branșați la rețeaua publică de canalizare au obligația ca, în termen de 12 luni, să se branșeze la rețeaua publică, dar până la efectuarea branșării au obligația de a-și declara fosele septice la Primărie.
4. Cei care dețin proprietăți pe raza municipiului, dar nu locuiesc la acea adresă, au obligația de a-și declara la Primărie existența fosei septice.

Înscrierea o pot face prin completarea unui formular de înscriere care conține datele necesare înregistrării ce se poate ridica de la Registratura Generală a Primăriei.

Cetățenii care nu declară fosele septice până la termenele de mai sus vor fi sancționați contravențional cu sume cuprinse între 5.000 lei și 10.000 lei, conform prevederilor art.11, alin. 1 și 2, și art. 15, alin. 2, din HG nr. 714/26 mai 2022.

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se va face de personalul împuternicit al Gărzii Naționale de Mediu și al Inspecției Apelor din cadrul Autorității de Gospodărire a Apelor.

PRIMAR
ec. Cîrciumaru Gheorghe Valerică

S.C. URBIS SERVCONSTRUCT S.R.L., cu sediul în str. Republicii, nr. 31, din Roșiori de Vede, are ca principal domeniu de activitate salubrizarea și tot ceea ce derivă sau implică buna desfășurare a acestui domeniu de activitate.

Activitățile de curățenie, dar și partea de întreținere sau efectuare a diverselor lucrări ce asigură bunul mers și implicit un oraș așa cum și-l doresc roșiorenii, ar constitui doar câteva aspecte din care rezultă că SC URBIS SERVCONSTRUCT SRL deține un rol major pentru ca municipiul Roșiori de Vede să fie un oraș frumos și curat, un oraș demn de respectul și mândria roșiorenilor ...

Purtător de cuvânt al **Urbis Servconstruct**
Valentin Buciuc

Erasmus+
Changing lives. Opening minds.

BRIDGES
Building Connections in European Education

Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” din Roșiori de Vede a găzduit în perioada 02-05.10.2022 reuniunea transnațională a partenerilor din proiectul **„BRIDGES. European Recovery Strategies for Education after Covid 19”, finanțat de Uniunea Europeană prin programul Erasmus +.**

Proiectul își propune să studieze, să analizeze și să implementeze metodologii de predare inovatoare care pot recupera dezavantajele învățământului la distanță ce a avut loc în perioadele de izolare în școlile europene.

Parteneriatul reunește instituții de învățământ din patru țări: Polonia, Italia, România și Islanda.

Obiectivele întâlnirii din România au fost crearea unei strategii comune de redresare antreprenorială pentru învățământul VET după Covid 19 — „BRIDGE OF ENTREPRENEURSHIP”; schimb de experiență privind soluțiile pentru satisfacerea cerințelor pieței muncii; îmbunătățirea abilităților antreprenoriale ale elevilor prin participarea la ateliere antreprenoriale.

Cadrele didactice de la **Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”** au prezentat oaspeților europeni aspecte ale antreprenoriatului în România, avantajele studierii educației antreprenoriale de la o vârstă fragedă, cum se alcătuiește planul de afaceri și structura acestuia. A fost prezentat instrumentul Canvas și unele programe de antreprenoriat din Romania care permit învățarea educației antreprenoriale și deschiderea unei afaceri prin accesarea de fonduri europene în baza unui plan de afaceri — Junior Achievement.

Metoda de învățare „Firma de exercițiu” este larg folosită în liceele de profil pentru dezvoltarea abilităților antreprenoriale ale elevilor.

Activitatea propusă de către elevii liceului gazdă a constat în prezentarea Planului de afaceri și activității FE TEENART SRL, firmă cu obiect de activitate Producerea și comercializarea produselor hand made.

Firma a fost înființată și înregistrată la ROCT în anul școlar curent, de către elevii clasei a XI-a A de la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Roșiori de Vede, având ca profesor coordonator pe dna prof. Oprescu Eugenia.

Participanții la activitate au manifestat interes atât față de metoda de învățare cât și față de structura planului de afaceri și ofertei firmei. Comunicarea pe marginea temei propuse a fost constructivă, au fost identificate deosebiri și asemănări între metodele de dobândire și dezvoltare a competențelor antreprenoriale în țările participante la proiect.

Oaspeții au luat parte și la activități cultural-artistice susținute de către elevii liceului și au fost impresionați de muzica, dansurile și tradițiile teleormănene.

Echipa de proiect

Scriitori teleormăneni

Izvor de mare tihnă, poezia!

Volumul *Ancora sufletului* (Editura Castrum de Thymes, Giroc, 2022) debutează cu poezia *Imperfect*, o meditație **sui-generis**, în incipitul căreia poeta face o retrospectivă a vieții trăite („Cad amintirile din gânduri, / se sparg de timpul ce-a trecut, / mă uit la maldăre de drumuri, / pe unde viața-am petrecut. // Visam frumos, dar fără rost, / copil credeam că voi rămâne, / de Timp uitam că stă la post, / că după azi vine și-un mâine. // Mi-e frig să

văd ce am pierdut / sau ce puteam ca să zidesc …”), dar prezentu-i este nutrit de speranță și idealuri noi („speranțe vreau acum să cresc”), deși e conștientă că nimeni nu poate trăi o viață perfectă pe acest pământ, iar cântecul lăuntric e singura soluție soteriologică găsită pentru a contracara moartea și a da sens clipei efemere: „Ei (Înțelepții, n. n.) știu că-i doar un „IMPERFECT” / ... Și n-ar fi rău să cânt, să cânt!...”.

Dacă la cronicarul moldovean Miron Costin, în letopisețul său, găsim această antimetabolă: „Nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri.”, eul poetic al autoarei, conectat la realitățile tragice ale prezentului (pandemie, război etc.), își afirmă răspicat superioritatea izvorâtă dintr-o acută luciditate și conștiință morală, chit că păstrează un ton de neutralitate: „Deasupra timpului încerc să mă ridic, / să văd lumea cu ce se mai ocupă, / sfaturi nu vreau să dau și nici să predic, / să știu doar pacea de ce-au zor s-o rupă! ...” (*Deasupra timpului*), recunoscând în finalul poeziei dramatismul situației actuale: „Răscolită de gânduri începute, viața ni-i strânsă în aspre dispute!...”.

Tema trecerii ireversibile a timpului, a timpului care ne arată fără milă că noi, oamenii, dacă e să ne raportăm la veșnicie, suntem doar „muște de-o zi” este valorificată în mai multe poezii, cum ar fi, de pildă, cea intitulată *Călcâiul timpului*: „Doar timpul, suprem în existență, / ne-agață în veșnica-i prezență, / perseverând nefast, cu-al său călcâi, / ne-arată că nu noi suntem cei dintâi!...”.

Atentă la *Foșnetul anilor*, Eugenia Coman întrezărește totuși o cale de a scăpa din ghearele tumultului existențial, ancorându-și sufletul în credința într-un viitor mai luminos, în libertatea de a visa frumos: „Zice-se că ne-ar aprinde tihne, / doar atunci când credem într-un mâine, / liberi suntem să visăm frumos, / ca norocul să ne râdă fălos!...”.

Viața este, până la urmă, speranță și bucurie, acestea constituind starea de spirit normală a oricărui om și devenind **ancora sufletului** (superbă metaforă care conferă și titlul volumului de față) în realitatea esențială, în realitatea care contează: „Cu tolba plină de visuri, speranța n-are odihnă, / în bucurii camuflate, e izvor de mare tihnă!...”.

Înzestrată cu mult talent și cu un dezvoltat spirit critic, poeta Eugenia Coman descoperă voluptatea de a sublima în stihurile sale o vastă experiență de viață, găsind în poezia pe care o scrie un „izvor de mare tihnă”.

Reușind să capteze în cele 86 de poeme care constituie substanța acestui volum bogatele șuvoaie de idei și emoții trăite cu o intensitate supremă, firească pentru orice creator autentic, Eugenia Coman ne face și pe noi, cititorii săi, părtași, la această ieșire din timpul profan și intrarea, măcar pentru un ceas, cât durează lectura acestui volum de poezie, într-un timp sacru, care ne eliberează, cum opina Mircea Eliade, de „teroarea istoriei”.

Cristian Gabriel Moraru

ADOLESCENTUL DE AZI

Dragoste comună

De mici suntem învățați să iubim. Dacă aceste lecții nu vin din familie, atunci vin din partea prietenilor, ba chiar a dușmanilor. Și iubim până ajungem să fim dezamăgiți. Furăm, bucată cu bucată, din suferințele străinilor. Bucată cu bucată, din ce în ce mai mult, pentru a ne considera întregiți, când, de fapt, ar trebui să lucrăm la construirea fericirii proprii, prin intermediul cunoașterii durerii. Dacă nu ai suferi, nu ai ști când să te bucuri.

Dragostea … ne legăm iremediabil fără ca vreunul dintre noi să vrea. Apoi, suntem părăsiți de parcă este cel mai ușor lucru de făcut. Cu toate acestea, prima dragoste rămâne mereu cu noi.

V-ar veni greu să credeți dacă v-aș spune că ne-am îndrăgostit cu toții de aceeași prezență: de patrie? Ne este insuflată, încă din fragedă pruncie, această iubire, deși nu vrem să ne încredințăm acesteia, ori o negăm constant. Țara noastră, cu pământurile ei, pe care am crescut și am învățat, am suferit și am râs, este locul care ne face să executăm lucrurile mai bine și să le dorim mai frumoase. Nicăieri în lume nu vom mai găsi confortul de la vatra focului de acasă, de la țară, de la bunici — din România. Dragostea de patrie este cel mai nobil sentiment pe care-l poate simți ființa omenească.

Astfel, pe 1 decembrie, sărbătorim alegerea acestei zile ca zi națională, făcând trimitere la Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România, în 1918, respectiv la Proclamația de la Alba Iulia, care a avut loc la 1 decembrie 1918.

Trebuie menționat că este necesar a se face distincție între sărbătoarea națională (care pot fi mai multe) și ziua națională. Singura sărbătoare națională ce a fost menționată ca fiind zi națională a fost data de 1 decembrie (în 1990). Toate celelalte doar au fost considerate „zile naționale”, prin sugestiile guvernanților și acceptanța publicului: 10 mai 1877 — Ziua Regalității, sărbătorită până în 1947, anul instaurării totale a regimului comunist; 8 iunie 1931 — Ziua Restaurației, care a întrecut în însemnătate Ziua Regalității și 23 august 1944, când a fost întemeiat actul regal prin care Regele Mihai I a evitat desfășurarea ostilităților pe teritoriul României și a scurtat cu șase luni Al Doilea Război Mondial în Europa. Din această cauză, ziua de 23 august a putut fi sărbătorită ca „zi națională” pe toată durata regimului comunist (până în 1989), fiind amplu exploatată propagandistic.

În acest sens, după o istorie tumultoasă, întreaga Românie a ajuns să celebreze, la 1 decembrie, un moment de patriotism profund. La această dată, este imposibil să nu urmărim o paradă militară, ceremonii de depuneri de coroane și jerbe de flori la monumentele eroilor, spectacole de muzică și dansuri populare, la care participă români de pretutindeni. Sunt nelipsite, de asemenea, mâncărurile tradiționale de pe mesele românilor.

Pe această notă rezona și marele poet Mihai Eminescu: **„Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de țară.”..**

Bianca Tutunaru
elevă la Colegiul Național „Anastasescu”
voluntar EUROPE DIRECT Teleorman

Mobilitate în Italia a cadrelor didactice din Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu” Proiect Erasmus+ „GENERATING THE DIGITAL BIOSPHERE BY CODING”

În perioada 03-07.10.2022, patru cadre didactice din **Școala Gimnazială ,,Alexandru Depărățeanu”** Roșiorii de Vede, director-profesor Vlad Alina, au participat la a patra mobilitate Erasmus+ a proiectului **„GENERATING THE DIGITAL BIOSPHERE BY CODING”** identificat cu numărul de referință **2020-1-IT02-KA229-079756_5**, la Napoli, Italia, proiect coordonat de profesor educație tehnologică Mitroi Maria. În mobilitate au mai participat membrii echipei de proiect: profesor învățământ primar, Pavel Georgeta; profesor limba engleză, Petrescu Camelia, și profesor biologie, Diniță Ionica.

La această întâlnire au participat profesori din țările partenere: TURCIA, POLONIA, MACEDONIA, ROMÂNIA și ITALIA.

Gazdele noastre din Italia ne-au prezentat Școala „Madre Claudia-Russo”, o școală cu un număr mare de clase dotat cu laboratoare tehnologice de înaltă calitate, unde s-au derulat activitățile de coding.

În cadrul întâlnirii din Italia s-au derulat diverse activități care au contribuit la atingerea obiectivelor proiectului.

Astfel, s-au desfășurat workshop-uri și activități practice în cadrul cărora cadrele didactice au fost familiarizate cu utilizarea unor aplicații, platforme și programe digitale ce pot fi aplicate în predare atât la clasele primare cât și la gimnaziu.

Profesorii din școlile partenere au avut oportunitatea să interacționeze cu elevii și profesorii țărilor partenere, împărtășind experiențe și exemple de bune practici cât și să viziteze obiective importante din împrejurimile orașului Napoli și anume: centrul vechi al orașului Napoli, Muzeul Pietrarsa, Ruinele Pompei cât și Vezuviu.

Contactul direct cu alte sisteme educaționale va contribui, cu siguranță, la creșterea calității actului educațional prin introducerea instrumentelor digitale în predare, prin consecvența tehnicilor abordate și prin accesibilizarea cunoștințelor digitale atât în rândul profesorilor cât și al elevilor.

Profesor învățământ primar,
Pavel Georgeta

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșiorene

Iordan Datcu (XIV)

Prin monografia critică *Ovidiu Bârlea, etnolog și prozator* (Editura RCR Editorial, București, 2013), „care este (așa cum aflăm din *Argument*, n. n.) și un semn de recunoștință în eternitate pentru acela care a prefațat *Dicționarul folcloriștilor români*”, publicat în 1979 împreună cu Sabina Cornelia Stroescu, Iordan Datcu înțelege să-și împlinească o datorie de conștiință față de acest strălucit exeget al culturii populare românești căruia îi admiră opera „de factură hașdeiană” de talie europeană.

Născut la 13 august 1917, în satul Bârlești, comuna Mogoș, județul Alba, ca fiu al agricultorului Ioan Urs Bârlea și al Mariei (născută Costinaș), viitorul folclorist a urmat școala primară în localitatea natală (1924-1928), apoi gimnaziul la Baia de Arieș (1928-1929) și liceul militar la Târgu-Mureș (1929-1937). În 1942, a absolvit Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din București.

Debutul absolut al lui Ovidiu Bârlea se produce pe vremea când era elev, în numărul 26 din ianuarie 1933 al revistei de cultură bucureștene „Satul” cu articolul *Colindă din județul Alba*, însă adevăratul său debut este studiul *Procesul de creație al baladei populare românești*, elaborate în vremea cercetărilor făcute în cadrul Institutului Social Român, în satele din plasa Dâmbovnic, jud. Argeș, și publicat în nr. 6 din 1 iunie 1941 al „Revistei Fundațiilor Regale”, cu girul profesorului său D. Caracostea.

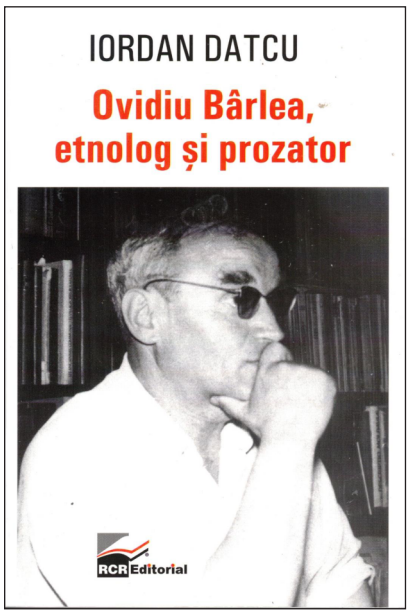

În 1942, participă în echipa condusă de renumitul sociolog Anton Golopenția, la anchetele statistice și sociologice la românii din Transnistria. După stagiul militar de un an, este mobilizat timp de doi ani și jumătate, participând la luptele din Moldova și fiind arestat de către ruși și ținut ca prizonier de război preț de aproape patru ani (1944-1948), într-un lagăr sovietic, după cum aflăm din tabelul biobibliografic de la începutul cărții, întocmit cu rigurozitate de Iordan Datcu.

După eliberare, a lucrat ca funcționar la Departamentul naționalităților (15 noiembrie 1948 — 31 martie 1949), apoi ca șef de lucrări, conferențiar, cercetător, șeful sectorului literar la Institutul de Folclor din București, până la 1 iulie 1969, și continuându-și munca de cercetare până la ultima-i suflare, în data de 7 ianuarie 1990, la Cluj, unde avea să fie și înmormântat. Așadar, o viață de cărturar neobosit care a deschis prin opera sa noi orizonturi în domeniul folcloristicii de la noi.

Opera sa de exeget al culturii populare românești numără următoarele lucrări, adevărate modele de cercetare în domeniu: *Poveștile lui Creangă* (1966), *Metoda de cercetare a folclorului* (1969), *Tipologia folclorului din răspunsurile la chestionarele lui B. P. Hasdeu* (1971, în colaborare cu Ion Muslea), *Problemele tipologiei folclorice* (1971, în colaborare cu Dumitru Caracostea), *Horea și Iancu în tradiția și cântecele poporului* (1972), *Istoria folcloristicii românești* (1974), *Mică enciclopedie a poveștilor românești* (1976), *Poetică folclorică* (1979), *Folclorul românesc*, vol. I-II (1981, 1983), *Eseu despre dansul popular românesc* (1982), *Efigii* (1987), carte „ care conține pagini de adâncă înțelegere și prețuire despre Nicolae Iorga, D. Caracostea, Constantin Brăiloiu, Ion Chinezu, Lucian Blaga, Petru Caraman, Ion Mușlea, Ion Breazu, Anton Golopenția și Ilarion Cocișiu.” (p. 5).

De asemenea, exegetul a îngrijit și publicat și următoarele culegeri de folclor, unele dintre ele monumentale chiar și la propriu, și la figurat: *Snoave și ghicitori* (1957), *Proverbe și zicători românești* (1966), *Antologie de proză popular epică*, vol. I-III (1966), *Petrea Făt-Frumos, Povești populare românești* (1967). Relevantă mai este și puzderia de studii și articole publicate prin reviste, dintre care amintim: *Culegerea și valorificarea literaturii populare*, *Folclorul și unele probleme ale dezvoltării poporului român*, *Folclorul în „Țiganiada” lui I. Budai-Deleanu*, *Colindatul în Transilvania*, *Cântecele rituale funebre din Ținutul Pădurenilor (Hunedoara)* etc. A îngrijit și/sau prefațat ediții critice din operele lui Ernest Bernea, D. Caracostea, Petru Caraman, Iordan Datcu, B. P. Hasdeu, Athanasie Marian Marienescu, Ion Micu Moldovanu, Dumitru Șandru, Lazăr Șăineanu, Petre Ugliș-Delapecica. Inedite au rămas: Ținutul pădurenilor (Hunedoara), masiva monografie realizată în trei volume și însumând circa 4000 de pagini, precum și manuscrisul Balada haiducului Radu Anghel.

Excelentul exeget al folclorului și culegător de folclor Ovidiu Bârlea a fost dublat și de un veritabil prozator, unele dintre cărțile sale de proză aparând postum: *Urme pe piatră*, schițe și povestiri (1974), *Șteampuri fără apă*, roman (1979), *Drumul de pe urmă*, roman (1999), *Se face ziuă. Romanul anului 1848* (2001). Despre această ipostază a creativității lui Ovidiu Bârlea, Iordan Datcu afirmă: „... despre această creație s-a scris nedrept de puțin” (p. 140), reiterând, de pildă, unele judecăți de valoare ale lui Laurențiu Ulici despre prima carte de proză a lui Bârlea, *Urme pe piatră*, unde criticul îl situa pe autor în buna tradiție a prozei lui Agârbiceanu și Pavel Dan.

O bogată discografie și un volum de *Pagini de corespondență* (2010), care cuprinde 26 de scrisori ale lui Bârlea către George Meniuc și o scrisoare către Arcadie Suceveanu, completează fericit bibliografia operei autorului celebrei *Istorii a folcloristicii românești*.

Iordan Datcu, care analizează *en detail* opera confratelui său etnolog pe care l-a cunoscut bine și cu care a colaborat îndelung, nu uită să precizeze, cu rigoarea filologică pe care i-o cunoaștem, și bibliografia critică pe care a consultat-o. Ca să ne faciliteze accesul la informația despre un autor sau altul amintiți în carte, criticul ne pune la dispoziție și un indice de nume, iar iconografia de la final întregește în chip armonios această carte de referință despre viața și opera lui Ovidiu Bârlea.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Rodian DRĂGOI: *Către iarnă*

Motto: „Doar iarba ce mă acoperă / este puțin prea tristă, / în rest ... totul e bine!”
(Rodian Drăgoi, *Iarba*)

Către finele anului 2017, la Editura Rafet din Râmnicu Sărat, apare cartea de versuri a lui Rodian Drăgoi, *Către iarnă*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, carte cu care, în urmă cu mai bine de trei decenii (1984), la Editura Albatros din București, Rodian Drăgoi debuta editorial, după ce, în 1981, aceeași editură publicase un „Caiet al debutanților din 1979”, sub genericul „Tulbure ninsoare”. Cu un an mai devreme, în 1978, Editura Eminescu tipărise antologia „Catarge” (sau „Dintre sute de catarge ...”, nu mai reține exact!), între poeții incluși aflându-se și Rodian Drăgoi, consecvent colaborator al revistelor literare din acea perioadă.

Apreciat de critica literară și de confrații de condei, venit dintr-o zonă a Teleormanului care dăduse literaturii române pe poetul Dimitrie Stelaru, Rodian Drăgoi se impune repede în peisajul liric românesc, printr-o poezie sinceră și spontană, țâșnind ca o lumină ținută prea mult timp sub obroc și îmbrăcând într-o aură mitică vremelnicia lucrurilor.

Cartea se deschide cu o „scrisoare” către Dimitrie Stelaru, în care mai tânărul frate întru visare, R. Drăgoi, își face reproșuri că nu i-a mai scris de mult, ocupat cu treburi pământene, că pe aici multe s-au schimbat, dar și mai multe au rămas în încremenirea lor eternă ... Străbătut de o „rană călătoare”, poetul se simte singur și, în așteptarea prietenului (la un pahar cu vin), este cuprins de frigul singurătății, „de parcă tot aș sta / lângă un foc cu flăcările-n jos” (p. 5).

Avem, în poezia lui Rodian Drăgoi, o poveste a sufletului românesc care sălășluiește în satul arhetipal din Câmpia Dunării, sat surprins în ceea ce are el mai caracteristic, mai spectaculos, acea lume magică, atemporală, supusă permanent schimbărilor, dar rămasă, în esența ei, aceeași; satul cu pădurile care „intră în casă”, cu ierni aspre, unde „zăpada umblă zgribulită” (p. 55) și rămâne, în cele din urmă, „singura noastră avere”; satul spre care primăvara „vine pe gheață ca o patinatoare” (p. 60), ademenind mugurii copacilor să pornească pe jos spre el; satul cu veri secetoase și cu toamne care au uitat cât sunt de bătrâne și care sfârșesc de multe ori incendiindu-se „în piața veche, fără ca nimeni să le bage în seamă” (p. 40).

Matricea spirituală, casa părintească, locul unde a venit pe lume și în care s-a format ca om, este dominată de chipurile părinților, icoanele dragi cărora ne închinăm ori de câte ori ne este greu, când obosim, sau simțim nevoia depășirii unor obstacole inerente vieții. Părinții sunt acolo, în casa sufletului nostru, în ADN-ul ființei noastre.

Chipul mamei este surprins de poet în durere, în lupta cu viața și grijile ei, când numai lacrimile îi aduc ușurarea și îi dau puterea de a merge mai departe: „Vai, plânsul mamei mele e-un fel de arătură” (p. 7); „mama mă așteaptă cu lacrimi aburinde pe masă” (p. 11); „mama își împachetează plânsul într-un ziar” (p. 16) sau „lacrimile mamei mele îmbătrânesc prin gări” (p. 39).

Imaginea tatălui este una dinamică, dar tot la fel de tristă: „tata își duce oasele la moară” (p. 10); „respirația tatei îndoaie geamurile la casă” (p. 11); „tata a tăiat mieii și e obosit ...”.

Cu un relief, în aparență, monoton, fără urcușuri și coborâșuri, câmpia cu nemărginirea ei îndeamnă la meditație. „Câmpia e toată o flacără verde” (p. 18); ea „bate din aripi de lumină” (p. 20) și „geme hăituită de grâu” (p. 20), în vreme ce macii îi incendiază marginile. Aici, la câmpie, poetul își duce „crucea”, focul care îl arde neputând fi stins decât cu un alt foc, acela al creației. Versurile sale trec pe ape „ca niște bărci”, cuvintele prin care își exprimă trăirile sunt „șuvițe de sânge”.

Scrisul este povara pe care și-o asumă necondiționat, chiar dacă i se reproșează uneori fapte imaginare, nefăptuite: „De-abia începusem să curg ca un râu / și-am fost acuzat că am rupt o floare, / și, în numele miresmelor, am fost condamnat / să car toată viața o grădină-n spinare” (p. 22).

Multe sunt temele și motivele poetice ale creației lirice semnate de Rodian Drăgoi. Câteva au fost amintite, mai sus: satul, câmpia, geografia anotimpurilor.

Un motiv cu totul aparte este „fereastra”, simbol al legăturii dintre viață și ființă. Fereastra este spațiul prin care se aruncă din „interior” resturi de amintiri. Uneori acest lucru este posibil, la R. Drăgoi, deoarece: „cuvintele-n ferestre se preschimbă”. Alteori, este de neconceput, fiindcă: „o fereastră oarbă mereu îmi dă târcoale”, semn al unei obstrucții venite din afara eului.

Mereu această îndoială pe care am remarcat-o și în alte situații ...!

Alte câteva motive lirice, precum „fântâna” și „oglinda” înnobilează peisajul liric atât de original al poetului teleormănean. „Fântâna” (semnificând profunzimea, belșugul, inspirația, cunoașterea, izvorul dorințelor ...), este mai mereu seacă: „fântâni uscate umblă bezmetice prin sat” (p. 8); „fântâni secate încep să mă cheme” (p. 36), alteori, ea este și îndestulătoare: „plutește o fântână prin blânda noastră casă” (p. 26); „îmi tremură fântânile în carne” (p. 38). „Oglinda” (cu multiplele sale semnificațiile) stă la pândă sau refuză să îl vadă pe poet, accentuând ideea de îndoială, caracteristică definitorie a sufletelor sensibile.

Scriam, mai demult, într-un eseu critic la cartea *Fotografia absenței mele* că, în poezia lui Rodian, femeia este mereu tristă, înstrăinată, niciodată frumoasă.

În acest volum, am remarcat câteva sintagme în care iubita (femeia) este stăpânită de aceeași ancestrală tristețe: „ești tristă ca o capcană de păsări cântătoare” (p. 7), dar este și frumoasă: „și toată ești o tulbure ninsoare” (p. 50), sau „ești neîngăduit de frumoasă”.

Căutarea și descoperirea sufletului feminin presupun o muncă teribilă, iar poetul nu se dă înapoi de la o astfel de sarcină delicată, fiindcă bucuria descoperirii a ceea ce caută este pe măsura efortului depus: „să te găsesc, am cernut toată noaptea prin sită ...”, iar la final, „la umbra unei lacrimi, te-am găsit adormită” (p. 48).

A doua parte a opusului de versuri *Către iarnă* cuprinde poeme inedite, de scurtă, dar de o intensă emoție lirică, tematica lor fiind: trecerea, creația, moartea și dupămoartea, ironia vieții („mi-ar trebui încă o viață, / să pot scrie totul / despre frumusețea acestei vieți ... // în spatele meu, moartea râde în hohote ...”, p. 79).

Sfârșitul este privit cu seninătatea mioritică, specifică românului, cu detașare: „când voi muri, / tu vei fi atât de departe, / încât nu vei afla ... // vei continua să-mi trimiți / scrisori / la care desigur / nu vei primi răspuns / niciodată // mă vei blestema / și vei continua să trăiești / mai departe ...” .

Pentru frumusețea în sine a textului poetic, voi cita *Ultimul meu poem*: „mă întorc de la înmormântarea mea / sunt fericit // pe drum nu e nimeni / prietenii deja m-au uitat / ultimul meu poem nu interesează pe nimeni // e pace, e liniște și toți pomii-nfloriți / de ce să nu fiu fericit?” (p. 84).

Poetul Rodian Drăgoi poate fi și acum fericit, fiindcă poezia sa erupe spontan, din adâncul ființei sale, ca un jet etern de apă vie, așternând un miraculos curcubeu deasupra sufletului cititorului ...

(***N.a.:*** *Născut pe 1 februarie, 1951, la Segarcea, Rodian Drăgoi trecea la cele veșnice, pe 9 noiembrie 2018, cartea sa „Către iarnă” având un pronunțat caracter premonitoriu.*)

Domniţa Neaga,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

CULTURA, LITERATURA, ARTA ÎN VOIVODINA (I)
COSTA ROȘU — Personalități românești din Voivodina. 1734-2004

Autorul cărții *Personalități românești din Voivodina. 1734-2004* (Editura Libertatea, Panciova, 2004) este un **român pur-sânge** din Serbia care călătorește mult în țara carpatină, **academician** român, un intelectual atent la viața comunității și a spiritualității noastre, a cărei falie de românitate externă îl preocupă cu ardoare și care se relaționează de minune cu cea internă, în chip nebănuit. Costa Roșu s-a impus în primul rând ca istoriograf, semnând câteva lucrări de specialitate precum *Dicționar de literatură română în Iugoslavia* (1989), *Lexiconul jurnalisticii românești.1798-1998* (1998), finalizând două volume din șapte preconizate. În semn de prețuire a lui Adrian Marino, preia o idee a acestuia din *Puterea și cultura* (1996), cea a **enciclopedismului românesc**, exemplificată, cel puțin, prin D. Cantemir, B. P. Hasdeu ori Mircea Eliade, certă ambiție a spiritelor elevate de pe plaiuri mioritice de „cuprindere totală” a informațiilor, de selectare și ierarhizare, aidoma lui Pascal și Hegel.

Demersul lui Costa Roșu nu a rămas singular, căci referințe despre cărturari, artiști de dincolo de zaristea timișoreană se mai găsesc în *Oameni aleși*, vol. I — *Străinii*, vol. II — *Românii*, vol. III — *Cartea românească* de Ioan Simionescu (1934), *Oameni care au fost* (1993) de Nicolae Iorga, *Românii din Banatul sârbesc*, 3 volume (1934-1946) de Gligor Popi și Mircea Măran.

În cele din urmă, după investigații și studii profunde, s-a concluzionat că s-au cristalizat trei categorii de intelectuali ce au emblematizat Banatul sârbesc: **cei prin proveniență**, legați pe veci de cele două patrii, majoritatea cu domiciliul transfrontalier; **pasagerii** pe meleaguri voivodine și **personalități** de alte etnii care au avut tangență cu minoritatea noastră de dincolo.

Băștinașii culturalizați.

La o percepție diacronică, în sec. al XVIII-lea, un prim om de seamă a fost Vasile Diaconu, zugravul de la Mănăstirea Tismana, străbunic al lui C. D. Loga. Apoi, mai cunoscutul Paul Iorgovici (1764-1808), născut la Vărădia, cu studii universitare la Pesta și Viena, devenit peste ani secretar la Episcopia din Vârșeț. A urmat Constantin Diaconovici Loga (1770-1850), un cărturar autentic, un reformator, un vizionar în învățământ, șef al Școalelor din întregul Banat (1830), iar la bătrânețe, a ajuns director la Caransebeș.

În veacul al XIX-lea s-au evidențiat Ion Pop Reteganul (1853-1905), publicist, acad. Petre Broșteanu (1838-1920), care, atenție!, a trăit la Reșița și Brașov, dar s-a documentat profesionist în privința realizărilor cărturărești ale bănățenilor, probă de patriotism autentic, nu de fațadă. Avram Imbroane (1880-1938) doctor în științe teologice, deputat în Parlamentul României, a trăit tot la Caransebeș, precum și la Lugoj, București. El este acela care a avut revelația că proaspătul licențiat în Litere și filozofie, Camil Petrescu, prea puțin cunoscut în deceniul al doilea al veacului XX, poate fi o excelentă achiziție spirituală pentru înfloritoarea urbe de pe Bega, ofertându-l cu postul de gazetar, apoi de director la periodicele timpului. Astfel, și-a făcut ucenicia jurnalistică viitorul romancier, care nu a ascuns detaliul că presa a constituit viața și picătura zilnică de „otravă”. Emil Petrovici (1899-1969), născut la Torocu Mic, adică în exterior, cu studii la Brașov, Cluj, Paris, membru al Academiei Române și al Academiei Bulgare, director la Institutul de Lingvistică din Cluj, faimos dialectolog și lingvist, a fost un apropiat al lui Sextil Pușcariu-personalitatea de top a universității ardelene-, a schimbat definitiv locația, fiind asimilat cu nedisimulată bucurie și mândrie de poporul din Carpați.

Dintre **pasagerii** prin celălalt Banat, menționăm pe Andrei Șaguna (1809-1873), mitropolitul Ardealului și al Banatului, apoi pe prof. univ. dr. Gheorghe Alexici (1869-1935), Gustav Weigand, o eminență a lingvisticii europene, dascăl la Universitatea din Leipzig, pe istoricul, revoluționarul pașoptist și, nu în ultimul rând, scriitor, Nicolae Bălcescu, ca și pe Constantin Brăiloiu (1893-1958), vestit muzicolog. La cumpăna dintre secole, și-a derulat activitatea un diligent și entuziast traducător, Vasko Vasile Popa.

(va urma)

Prof. Dr. **Iulian BITOLEANU**

Sărbătorirea Zilei Armatei

- continuare din pag. 1 -

Deși municipiul Roșiori de Vede nu este garnizoană militară, și aici s-a simțit bucuria sărbătorii, pentru că Muzeul Municipal de Istorie „Petre Voivozeanu” a avut inițiativa de a organiza la sediul său din Calea Dunării un simpozion cu tema „25 Octombrie 2022 — Ziua Armatei Române”. S-a optat pentru o discuție legată de participarea aviatorilor din cadrul Forțelor Aeriene Române (RoAF) la misiunile sub egida Organizației Națiunilor Unite și NATO la misiunile internaționale de menținere a păcii.

Motivul pentru alegerea acestei teme este simplu: activitatea s-a desfășurat în sala de expoziții

temporare a Muzeului de Istorie, acolo unde, încă de la jumătatea lui septembrie, este etalată o colecție realizată de domnul Traian Constantin Dumbrăveanu, muzeograf la Muzeul „Casa Mureșenilor” și secretar al Asociației Aviatorilor Brașoveni. Printre obiectele expuse se numără și fotografii și machete ale elicopterelor IAR-330 Puma, fabricate la ICA Ghimbav-Brașov, acele mașini de zburat care au intrat în dotarea RoAF și servesc Patria de aproape 50 de ani. Cu alte cuvinte, exact acele elicoptere care au fost trimise să lupte în Mali, în cea mai recentă misiune a Forțelor Aeriene peste hotare.

Ordonată de ONU în 2013, prin Rezoluția nr. 2100 a Consiliului de Securitate, MINUSMA, (The United Nations Multidimensional Integrated Stabilization Mission in Mali) este executată de militari din 64 de țări. În cei aproape zece ani, în Mali au fost detașați aproape 15.000 de militari, în mai multe rotații, iar prin numărul mare de pierderi suferite de trupele internaționale este considerate drept cea mai periculoasă misiune ONU de menținere a păcii.

Militarii români au fost dislocați în Mali în august 2019, iar elicopterele și echipajele au ajuns acolo în octombrie 2019. După doar câteva zile de la sosire, românii au și primit prima misiune reală de luptă, pe care au executat-o cu succes, dovedind, astfel, că sunt bine instruiți și antrenați și că tehnica folosită este adecvată și adaptată.

În cele 12 luni petrecute pe frontul din Mali, detașamentul „Carpathians Pumas” au executat peste 380 de misiuni, cu peste 400 de ieșiri, însumând aproximativ 1.300 de ore de zbor. Misiunile au fost din gama celor asumate astfel: patrulare aeriană, recunoaștere, cercetare, transport și inserție/extracție.

Din fericire, în afara unui elicopter avariat în urma unei furtuni de nisip, detașamentul românesc nu a suferit alte pierderi, toți militarii din cele două

rotații au revenit sănătoși la familiile lor. În schimb, românii s-au bucurat de aprecierea și respectul camarazilor lor din celelalte armate participante la MINUSMA, dovedind că își cunosc perfect meseria, că tehnica fabricată și întreținută în România este cât se poate de bună și că sunt aliați de încredere.

Prin expunerea sa, vorbitorul a urmărit să justifice încrederea românilor în armata lor. Asistența, formată din persoane de toate vârstele, de la elevi la pensionari, a înțeles că militarii români sunt ai noștri și dintre noi, bine instruiți, bine antrenați, bine dotați, gata în orice moment să lupte pentru noi, poporul român, dar și pentru aliații noștri.

Cel care a primit onoranta misiune de a prezenta activitatea elicopteriștilor români pe frontul din țara africană a fost profesorul Mihai-Atanasie Petrescu, un mare pasionat de aviație, membru al Asociației Aviatorilor Brașoveni, prima organizație apărută în România, în 1987, cu obiectivul de a studia istoria Aviației Române. Tactica adoptată de vorbitor a fost aceea de a prezenta caracteristicile și capabilitățile de luptă ale elicopterului Puma, în toate variantele, cu un accent mai puternic pe varianta L, cea mai recentă realizare a fabricii de la Ghimbav, concepută anume pentru particularitățile frontului African.

O incursiune prin istoria controversată a Ucrainei (IX)

Un act de patriotism ignorat. Declarația din 1991

Deseori, în istorie, am asistat la nerespectarea sau încălcarea înțelegerilor politice la nivel înalt, statal, a tratatelor sau documentelor oficiale. Ceva întrucâtva asemănător s-a întâmplat după 1989 și într-un caz care ne-a privit și pe noi românii. Cu siguranță că prea puțini dintre români cunosc sau își mai amintesc situația pe care îmi propun să o prezint aici. Despre ce este vorba? La 29 noiembrie 1991, în Monitorul Oficial al României, apărea publicată Declarația Parlamentului României privind Referendumul din Ucraina, din 1 Decembrie 1991. Este desigur vorba despre consultarea populației din Ucraina cu privire la proclamarea Independenței care fusese deja decisă la 24 august 1991 — care avea rostul de a confirma la nivel popular adoptarea Declarației politice — desprinderea Republicii Sovietice Socialiste Ucrainiene din Uniunea Sovietică, care nu mai avea de fapt decât foarte puțin timp până la destrămarea sa, fapt petrecut la 26 decembrie 1991.

Declarația Parlamentului României din 1991

În această Declarație se făcea referire la faptul că, având în vedere că acest referendum urma să se desfășoare și în teritoriile de drept românești, cu populație românească, Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul Hotin, județele din Sudul Basarabiei sau Bugeacul ca denumire istorică, Parlamentul declara solemn „că aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar Pactul Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939 a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de URSS, la 24 decembrie 1989 și de Parlamentul României la 24 iunie 1991.”. În continuare, în cuprinsul Declarației se menționa faptul că „acest referendum nu poate avea valabilitate în privința teritoriilor românești anexate abuziv de fosta URSS, teritorii care nu au aparținut niciodată Ucrainei și sunt de drept ale României.”.

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

PARTEA I — LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE — Anul III — Nr. 243 — Vineri, 29 noiembrie 1991

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

ADUNAREA DEPUTAȚILOR — SENATUL

DECLARAȚIA

Parlamentului României privind Referendumul din Ucraina, din 1 decembrie 1991

1. Parlamentul României a luat cunoștință de hotărîrea autorităților de la Kiev de a organiza la 1 decembrie 1991 un referendum asupra independenței Republicii Ucraina.

Profund atașat principiilor fundamentale ale respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și ale popoarelor de a-și hotărî soarta, Parlamentul României salută hotărîrea autorităților ucrainene de la Kiev de a organiza un referendum privitor la independența Republicii Ucraina.

Având în vedere că acest referendum ar urma să se desfășoare și pe teritoriile românești — Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul Hotin, precum și județele din sudul Basarabiei —, Parlamentul României declară solemn că aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar Pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de U.R.S.S. la 24 decembrie 1989 și de Parlamentul României la 24 iunie 1991.

Desigur, este dreptul Ucrainei să organizeze un referendum pentru independența sa, dar acest referendum nu poate avea valabilitate în privința teritoriilor românești anexate abuziv de fosta U.R.S.S., teritorii care nu au aparținut niciodată Ucrainei și sînt de drept ale României.

Această declarație a fost adoptată de Parlamentul României în ședința din 28 noiembrie 1991, cu unanimitate de voturi.

PREȘEDINTELE SENATULUI — academician ALEXANDRU BÎRLĂDEANU

PREȘEDINTELE ADUNĂRII DEPUTAȚILOR — MARTIAN DAN

București, 28 noiembrie 1991.

2. Parlamentul României reiterează atașamentul față de prevederile Actului final al Conferinței C.S.C.E. de la Helsinki, care admite posibilitatea modificării frontierelor pe căi pașnice, diplomatice.

3. Parlamentul României declară solemn că respectarea și apărarea autorităților de la Kiev în teritoriile românești încorporate cu forța în cadrul fostei U.R.S.S. — respectiv în Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul Hotin, precum și în județele din sudul Basarabiei — este mai și neavenit, precum și consecințele acestuia.

4. Parlamentul României cere parlamentelor și guvernelor tuturor statelor care vor recunoaște independența Ucrainei să declare expres că această recunoaștere nu se extinde asupra teritoriilor românești menționate.

5. Parlamentul României își pronunță pentru începerea unui dialog cu Parlamentul de la Kiev în vederea examinării, împreună, a problemelor stabilirii unor relații de bună vecinătate și colaborare între România și Ucraina și invită, în acest scop, o delegație parlamentară ucraineană să efectueze o vizită la București, cît mai curînd posibil.

6. Parlamentul României solicită Guvernului său să înceapă de urgență negocieri cu autoritățile de la Kiev în problema teritoriilor românești anexate cu forța de U.R.S.S.

Într-un alt paragraf, se specifica tare și răspicat că referendumul este „nul și neavenit, precum și consecințele acestuia”. Și ca un „vârf de lance” al Declarației, parlamentarii noștri au enunțat în fimalul acesteia următoarele: „Parlamentul României cere parlamentarilor și guvernelor tuturor statelor care vor recunoaște Independența Ucrainei să declare expres că această recunoaștere nu se extinde asupra teritoriilor românești menționate.” Nu putem să nu fim efectiv copleșiți de această afirmație din urmă! Ne încearcă simultan două sentimente, unul extrem de plăcut, înălțător, deoarece nu putem decât să admirăm și să apreciem inițiativa patriotică a aleșilor românilor de atunci, dar deopotrivă ne apasă și o mare dezamăgire, anume aceea că acel document oficial nu a adus nimic concret ulterior, rămânând din păcate doar o sublimă afirmare a unui deziderat istoric național, întregirea națională, peste care s-a așternut o nedreaptă uitare. S-a ales praful de toate aceste idei care exprimau un ideal național care, la vremea aceea, sinceri să fim, era încă posibil. La fel cum fusese posibilă, cu puțin timp în urmă, Unirea Basarabiei, adică Republica Moldova, cu România, dar nu s-a acționat sau nu s-a vrut să se acționeze — deh, ce păcat că pentru Basarabia nu a mai fost emisă anterior o astfel de declarație! — dar asta este o altă discuție pe care am inițiat-o într-un articol trecut.

În fine, această Declarație reprezintă poate unul dintre puținele acte de patriotism veritabil și de demnitate națională ale tuturor guvernărilor care s-au aflat la conducerea țării noastre în tot timpul scurs de la Revoluție încoace. Ce păcat că nu a avut nicio finalitate, că nu s-a mai întâmplat absolut nimic cu această mostră de adevărat patriotism și naționalism autentic, curat, drept, neagresiv, deloc xenofob și expansionist. Statul român, prin suprema sa instituție, Parlamentul, cerea la urma urmei ce se cuvenea românilor, în virtutea dreptului istoric pe care l-a recunoscut până și regimul sovietic al lui Mihail Gorbaciov la 24 decembrie 1989! Din păcate, nu il vor recunoaște democrații Europei și ai planetei, în și din momentul în care Ucraina își va proclama Independența. Și dacă nu a fost atunci posibil și nu s-a făcut dreptate din punct de vedere istoric, cu atât mai mult acum pare imposibil și nici nu mai este atât de stringent sau de actualitate, s-ar putea spune. Măcar să aibă românii din Ucraina drepturile etnice cuvenite în cadrul statului ucrainian și ar fi foarte bine. Dar nu le-au avut, nu le au și nu știm dacă le vor avea vreodată așa cum ar merita, în ciuda promisiunilor autorităților de la Kiev, în frunte cu președintele Volodimir Zelenski care în urma cu aproape trei ani afirma cu nonșalanță și crasă nerușinare — putem spune fără nicio reținere —că România invadase și ocupase Bucovina pe nedrept la 1918 ...

Tratatul de la Neptun, 1997

La 2 iunie 1997, prin Tratatul de la Neptun, aprobat apoi, la 7 iulie, același an, de Parlamentul României — de un altfel de Parlament din nefericire — cu privire la „relațiile de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina”, conducătorii de atunci ai României aruncau efectiv la coș această Declarație!

Echipa formată în primul rând din Emil Constantinescu, președinte, Petre Roman, președintele Senatului, Adrian Severin, ministru de externe, renunța definitiv la Bucovina și la nordul (Hotin) și sudul Basarabiei (Bugeac), în plus și la celebra Insula Șerpilor.

Demn de remarcat este faptul că acest Tratat a fost semnat în secret cu ucrainienii, nu la București, cum ar fi fost normal, ci în stațiunea de pe malul mării. Tot secret a fost un timp ținut acest tratat și de mass-media și opinia publică românească, până la ratificarea sa de către Parlament, lesne de înțeles de ce.

După acel act politic extrem de lăudabil din 1991, a urmat acest rușinos și blamabil act de trădare a istoriei naționale. Și încă un lucru important și revoltător, era pentru prima dată în istoria noastră de secole și secole, încă din Evul Mediu, când, fără a putea vorbi de vreo amenințare cu agresiunea, o țară a românilor sau statul român renunța, în mod oficial, la părți ale teritoriului național. În acest fel, se aruncau o ofensă uriașă și o batjocură mizerabilă pe amintirea luptei marilor patrioți români pentru crearea României Mari, pentru desăvârșirea idealului suprem național.

Prof. **Victor Gabriel OSĂCEANU**

Prof. univ. dr. Constantin Preda, Medalie aniversară 70 de ani

La 1 noiembrie 1925, în satul Morunești, comuna Morunglav, județul Olt, se năștea Constantin Preda, renumit istoric, cercetător, profesor, arheolog și numismat român. A urmat cursurile primare în localitatea natală și pe cele liceale la Râmnicu Vâlcea pentru ca în perioada 1947–1951 să fie student al Facultății de Istorie a Universității din București. În anul 1951, se angajează la Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” din București, al cărui director va ajunge 30 de ani mai târziu. După anul 1989, devine șeful Cabinetului Numismatic al Bibliotecii Academiei Române. De altfel, cea mai de seamă activitate a desfășurat-o în domeniul numismaticii. Din anul 1983, devine președinte al Societății Numismatice Române, funcție pe care a deținut-o până la sfârșitul vieții.

Activitatea științifică a lui Constantin Preda însumează un mare număr de cercetări arheologice, multe dintre ele pe teritoriul județului Teleorman, dar, mai ales, studierea unui număr impresionant de monede atribuite geto-dacilor și elaborarea unor lucrări în care le trata sub toate aspectele. Toate acest studii au fost sintetizate în lucrarea „Monedele geto-dacilor”, cu care, de altfel, obține și titlul de doctor în istorie. Lucrarea rămâne una de referință pentru istoria Daciei, fiind premiată și de Academia Româna.

Și cum era și firesc, dat fiind cunoștințele și altruismul său, dar și faptul că îi plăcea să ofere ajutor și consiliere de specialitate, Constantin Preda a fost și un apreciat profesor, susținând cursuri universitare și conducând doctorate în care s-au evidențiat o serie de tineri cercetători .

Pentru întreaga sa activitate, în anul 1995, la împlinirea a 70 de ani, a fost bătută o medalie din bronz cu diametrul de 60 mm. Pe avers, este redat bustul profesorului, spre stânga alături de o etajeră de cărți dintre care se remarcă lucrarea sa de referință, „Monedele geto dacilor” și legenda INTEGER VITAE SCELERISQUE PURUS. Pe revers, pe șase rânduri, legenda PREȘEDINTELUI/ SOCIETĂȚII NUMISMATICE/ ROMÂNE, PROF. UNIV. DR./ CONSTANTIN PREDA/ LA A 70-A ANIVERSARE/1 NOIEMBRIE 1995 și, în exergă, sigla Societății Numismatice Române și monede geto-dacice.

Muzeograf **Veronica Cojocaru**

Foto: sursa internet

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

EUROPE DIRECT Teleorman

(Urmare din pag. 1)

Astfel, în data de 8 noiembrie, unul dintre cei mai talentați voluntari ai ED Teleorman, BIANCA CĂTĂLINA TUTUNARU, a câștigat Premiul pentru ***„Cea mai bună fișă de lectură”*** în Finala județeană a **Concursului Național de Lectură „Bătălia Cărților"** - categoria „*Adolescenți*".

Totodată, în cea de a doua zi de sărbătoare a Bibliotecii Județene „Marin Preda” Teleorman, Centrul de performanță „Niculae Moromete 2022” a acordat premiile Concursului național de creație literară, acolo unde, la secțiunea ***Poezie*** - premiul I a fost decernat elevei DORA ALEXANDRA IATAN, iar la secțiunea ***Proză scurtă***, premiul I a fost câștigat de BIANCA CĂTĂLINA TUTUNARU. ***Felicitări, Bianca și Dora!*** Suntem atât de mândri de voi!

• *Stă în puterea ta să schimbi ceva!*

...și nu sunt simple cuvinte, ci un adevăr de care trebuie să fim conștienți cât mai mulți dintre noi.

Chiar acest lucru a încercat să facă și **Trupa de teatru forum a centrului EUROPE DIRECT Teleorman**, în cea de a doua zi a sărbătorii *„Zilele Bibliotecii Județene Marin Preda Teleorman”*.

În fața a peste 70 de participanți (elevi din școli și licee din Alexandria, dar și cadre didactice, bibliotecari, reprezentanți ai altor rețele de informare și puncte de contact ale Uniunii Europene din zona noastră de acoperire - **EURODESK**, oameni de cultură și artă etc) – tinerii noștri voluntari au spus, prin intermediului campanie de teatru social de responsabilizare a comunității, că suntem ***„Gata să acționăm pentru natură”.*** Au avut alături un susținător venit special, de la Roșiori de Vede la

Alexandria, pentru acest eveniment: ***primarul Municipiului Roșiori de Vede, economist Valerică Gheorghe Cîrciumaru***, căruia îi mulțumim pentru încredere și sprijin!

Iar publicul a fost receptiv la mesajul nostru și a intervenit în piesa de teatru forum, schimbând în bine finalul acesteia. Felicitări, dragi copii și tineri, pentru curajul vostru! Doar prin implicare putem face diferența!

Prin intermediul Campaniei ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva”***, ne dorim crearea unui public european avizat, sensibil la subiecte precum: poluarea, ignoranța, nepăsarea, dezinformarea, manipularea, etichetarea și discriminarea, public capabil să conștientizeze valoarea implicării fiecăruia dintre noi în rezolvarea problemelor societății contemporane, dar și importanța democrației, libertății, egalității, toleranței și solidarității, **valori europene care ne unesc**.

Mulțumim colegilor noștri din Biblioteca Județeană Teleorman pentru minunata colaborare și găzduire! Mulțumim tuturor pentru participarea activă! Și nu uitați: STĂ ÎN PUTEREA VOASTRĂ SĂ SCHIMBAȚI CEVA!

• *Echipa EUROPE DIRECT Teleorman – pe urmele „Celui mai iubit dintre pământeni”*

În cea de-a treia zi a sărbătorii *„Zilele Bibliotecii Județene Marin Preda Teleorman”,* echipa EUROPE DIRECT Teleorman, alături de colegi de la Biblioteca Municipală „Gala Galaction” Roșiori de Vede, Biblioteca Județeană Teleorman, Biblioteca Județeană „Christian Tell” Gorj și EUROPE DIRECT Gorj, dar și de numeroși scriitori și publiciști, jurnaliști, cadre didactice și elevi, a pornit pe urmele marelui romancier teleormănean – MARIN PREDA, la Siliștea Gumești. Invitatul special al zilei a fost fiul cel mic al *„Celui mai iubit dintre pământeni”*, Alexandru Preda.

Deși la 100 de ani de la nașterea sa, Marin Preda a reușit să ne aducă împreună pe ulițele copilăriei sale, unde am evocat personaje celebre și întâmplări memorabile din romanele sale, totuși am avut un sentiment puternic de amărăciune atunci când am vizitat ... curtea casei părintești *(*n.r: *pe ușa casei trona ... un lacăt imens...)*. O casă aflată într-o avansată stare de degradare, de care parcă toată lumea a uitat... Oare atât de puțin știm să ne apreciem valorile, cu atât mai mult una de talia lui Marin Preda???

• *EUROPE DIRECT Teleorman a dus informația europeană și la Școala Gimnazială Sfințești*

De un an și șase luni, EUROPE DIRECT Teleorman și-a făcut cunoscută prezența în regiune, drept dovadă și solicitările venite din partea unităților școlare și a bibliotecilor publice din județul nostru de a le vizita și de a organiza activități cu tematică europeană. Așa se

face că am ajuns în multe școli și licee, biblioteci, atât din mediul urban, cât și din cel rural, acolo unde informația europeană și-a găsit destinatarii: elevi, cadre didactice, bibliotecari, reprezentanți ai administrațiilor publice locale etc.

Un exemplu concret a avut loc în data de 15 noiembrie, când echipa ED Teleorman a ajuns la Școala Gimnazială Sfințești, unde a organizat o nouă ***„Lecţie de informare europeană”***, interlocutori fiind elevi de la clasele V-VIII, dar și cadre didactice din această școală. Am vorbit despre *Anul European al Tineretului,* dar și despre *prioritățile UE* și de comunicare pentru anul 2022*,* despre *Spaţiul învăţării* – ghișeul unic pentru materiale oficiale de predare și învățare în UE, despre oferta educațională propusă instituțiilor școlare de către ED Teleorman și despre necesitatea implicării tuturor în

procesul de luare a deciziilor, de creionare a viitorul nostru comun în Europa.

Am mers la Sfințești cu multe materiale educaționale editate de Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, dar și cu daruri pentru cel mai implicat elev din cadrul Lecției de informare europeană. Astfel, după nelipsitul vot democratic, a fost desemnat cel mai activ elev și anume ***Gabriela Borțănoiu***, din clasa a VIII-a. *Felicitări, Gabriela!*

Evenimentul a avut loc cu sprijinul directorului instituției, ***prof. Cozinia Cristina Urlan***, dar și al cadrelor didactice: *prof. Nicoleta Dincă, prof. Florina Stănculescu, prof. Marius Urlan* și *prof. Anișor Chirca.* Mulțumim tuturor pentru participare! Împreună construim viitorul Europei!

• *Lecția de informare europeană la Școala Gimnazială „Anghel Manolache” Scrioaștea*

Când ne-am implicat în proiectul EUROPE DIRECT, nu credeam că ne va aduce atâtea satisfacții, în ciuda muncii intense pe care o desfășurăm. Reușim să cunoaștem oameni minunați, indiferent că vorbim despre copii, adolescenți, tineri sau adulți, să descoperim locuri extraordinare asupra cărora își pun amprenta niște cetățeni devotați și să aflăm că sunt mulți cei care doresc să schimbe lucrurile pentru a crea un viitor mai bun pentru noi toți.

Astfel de OAMENI am descoperit și miercuri, 16 noiembrie, la ***Școala Gimnazială „Anghel Manolache” Scrioaștea***, acolo unde echipa EUROPE DIRECT Teleorman a susținut o nouă ***„Lecție de informare europeană”***.

Mai bine de o oră, am vorbit cu elevii din clasele a VII-a și a VIII-a despre Uniunea Europeană și instituțiile sale, despre *Anul European al Tineretului* și necesitatea implicării tuturor în creionarea viitorului nostru comun în Europa, despre

prioritățile UE și de comunicare pentru anul 2022*,* despre *Pactul verde european* și cum putem reduce consumul de resurse, despre *O Europă pregătită pentru era digitală* și *Conferința privind viitorul Europei*, despre *Spaţiul învăţării* – ghișeul unic pentru materiale oficiale de predare și învățare în UE, dar și despre oferta educațională propusă instituțiilor școlare de ED Teleorman.

Am avut alături de noi și patru dascăli pasionați de nobila meserie pe care și-au ales-o și anume: *prof. Angelica Pîrvulețu* - directorul școlii, *prof. Cristian Gabriel Moraru* – scriitor, poet și publicist*, prof. Rodica Nedelea* și *prof. Ileana Năiță Cărămidă,* dar și un reprezentant al administrației publice locale, respectiv domnul *consilier Constantin Boldea.* Mulțumim tuturor pentru sprijin și găzduire!

Păstrând bunul obicei, am mers la școala din Scrioaștea cu materiale editate de *Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene*, de care elevii au fost foarte interesați, și am premiat cel mai activ elev din cadrul lecției de informare europeană și anume elevul ***Ionuț Iliescu***, din clasa a VII-a. Deși a dat dovadă de o modestie dezarmantă, Ionuț ne-a impresionat prin acuratețea și multitudinea informațiilor europene pe care le deține, dar și prin curajul de a-și face auzită vocea. ***Felicitări, Ionuț!***

A fost o zi care ne-a întărit convingerea că viitorul arată bine atâta timp cât sunt tineri care știu cum trebuie să arate viitorul lor și pe care doresc să-l construiască încă de pe acum.